

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Lister

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 855

DE RINGEN VAN GRAVIN KARINA.

20 cent

Karina keek hun strak aan. Zij was bleek en haar lippen beefden een weinig.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De ringen van Gravin Karina

HOOFDSTUK I.

DE INBRAAK.

Om twee uur in de nacht moest eindelijk het raam aan de achterzijde van het fraaie huis in Crove End Road zich gewonnen geven.

Maar Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij in de laatste jaren weinig zulke lastige hinderpalen uit den weg had behoeven te ruimen. Dat raam leek wel van staal gemaakt te zijn, inplaats van uit hout en ijzer!

Het moest gezegd worden — Gravin Karina Baralensky beschermde hare geweldige rijkdommen op soliede wijze!

Maar nu was het raam dan toch eindelijk bezweken en Raffles paste zijn gewone werkwijze toe, dat wil zeggen, hij wachtte wel tien minuten onbeweeglijk en in de ondoordringbare schaduw van een der dikke kastanjeboomen teneinde er zeker van te zijn, dat niemand daarbinnen het zeer zachte gerucht had gehoord, dat bij het forceeren van dit raam onvermijdelijk was geweest.

Maar alles bleef doodstil. Crove End Road is een van de fraaiste, breedste straten in dit

gedeelte van westelijk Londen, dat nochtans zoo rijk is aan prachtige verkeerswegen.

De straat beschrijft een grooten bocht.

Aan den buitenkant van die kromming liggen de huizen naast elkander, muur aan muur, aan de binnenzijde echter liggen slechts vier, afzonderlijk gebouwde huizen, omgeven door tuinen, die voor Londen gerust groot mogen worden genoemd.

Voor al die aan de achterzijde strekken zich breed en ver uit tot aan den achterkant van de deftige huizen, die aan Hall Road Circus gelegen zijn.

Het huis hetwelk de rijke, Russische gravin thans in zijn geheel bewoonde, had stellig de fraaiste, oudste boomen om het te omringen met hun schaduwen.

Maar wat des daags aangenaam en nuttig was, dat kon na het invallen van de duisternis wel eens gevaarlijk worden!

Want de groote avonturier, na vlug en lenig over het ijzeren hek te zijn geklommen, had

zich onmiddellijk door de duisternis beschermd geweten, en de zware kastanjeboomen hadden hem dadelijk aan het oog onttrokken van de zeer weinige voorbijgangers en de agenten aan de andere zijde van het hek.

Hij had dus ongezien den linker zijgevel van het groote huis kunnen bereiken, en van dat oogenblik af kon hij zijn nachtelijk werk verrichten zonder dat iemand hem zag of hoorde.

Hij was al door het geopend raam geglipt, deed het op een kier na weer dicht, en sloop op vilten zolen naar de deur, die op de gang uitkwam.

Het bleek uit zijn bewegingen al spoedig, dat hij hier thuis moest zijn, of althans de inrichting zeer goed kende. Het groote vertrek stond vol meubelen, en een normaal mensch zou er zeker geen hand voor oogen hebben gezien, en toch bewoog Raffles zich vlug en onhoorbaar, zonder iets aan te raken, zonder ergens tegen aan te stooten.

De deur maakte niet het minste gerucht, toen hij haar opende. Wat zich daar aan hem voerdeed, was niets dan onpeilbare duisternis. De gang had wel een raam, aan een der uiteinden, maar dat was afgesloten met een dik gordijn.

Raffles overtuigde zich dat hij de kleine tasch nog onder zijn kleederen had, waarin zich alles bevond, wat hij meende noodig te hebben, en liep toen de gang in.

En hij mompelde voor zich heen :

— Dit was de groote ontvangsalon, en dit is de billardkamer, waar onze schoone Karina zich zoo dikwijls vermaakt. Nu moet ik spoedig aan de trap komen, die naar de eerste verdieping voert. Ha, daar hebben wij haar al!

Raffles, moest zeker in het donker kunnen zien, als een kat, want ieder ander zou in die Egyptische duisternis de trap zijn voorbijgelopen, die bestemd was voor het bediendenpersoneel.

Hij begon ze voorzichtig te beklimmen, zorgdragend, de treden slechts aan het uiterste einde met zijn voetzolen te drukken. Want ook dit wist Raffles reeds — het huis was oud, heel oud, en sommige treden van deze trap kraakten.

En hoe hij zich ook in acht nam — een van de treden kraakte toch!

Hij stond dadelijk stil en luisterde, met gekromden rug, als een roofdier, klaar voor den sprong.

Alles bleef echter stil, en Raffles zette zijn

alleenspraak voort :

— Het is ook bijna onmogelijk, dat zij of haar bedienden iets zouden hooren. Zij slaapt nog een verdieping hooger, de deuren zijn gesloten, en ik weet dat zij van nacht pas om half een van een vermoeiende partij bij markiezin de Jovailles is teruggekeerd. Ware het niet oneerbiedig jegens een vrouw van haar jeugd en schoonheid, dan zou ik haast zeggen — zij slaapt zeker als een os! Van de bedienden slaapt er maar een op dezelfde verdieping, het kamermeisje, Katja, en de rest boven in het huis. En nu is het zaak, de juweelen te vinden, die zij in haar boudoir moet bewaren.

En stoutmoedig ging Raffles voort.

In het geheele, groote huis brandde geen enkel licht meer. Op de tweede verdieping was de duisternis zoo volkomen, dat zelfs Raffles voor een oogenblik gedwongen was, van zijn zaklantaarn gebruik te maken.

Hij stond aan het begin van een breede gang, die het huis als het ware van voren tot achter doorsneed, en in twee gelijke deelen verdeelde, met deuren aan weerskanten en breed, als van een hotel, en belegd met een dikken, zandkleurigen looper.

Raffles knikte tevreden, en mompelde :

— De eerste deur is open, de tweede van haar boudoir is van binnen gegrendeld, de derde is die van de slaapkamer.

— Ik moet de eerste deur gebruiken, omdat het openen van de tweede teveel leven zou maken en ik heel gemakkelijk door gebruik te maken van het kleine balcon binnen zal kunnen komen!

En alles ging dan ook nauwkeurig, zooals Raffles het voorzien had.

Inderdaad kon hij heel gemakkelijk de deur openen van het eerste vertrek aan zijn rechter hand.

Het was een kleine kamer, met een enkel balconraam, en Raffles wist dat daar vaak de dame van gezelschap van de Russische emigrante zat, met een boek, een Russisch dagblad, of haar eeuwig haakwerkje.

Hij doofde aanstonds zijn lantaarn, opende het balconraam, stapte op het balcon, en had binnen vijf minuten het raam weten te openen van het aangrenzende vertrek.

Hij stapte binnen en was in het boudoir, het doel van zijn tocht.

Behalve de deur naar de gang was er nog een tusschendeur, die toegang gaf tot het kostelijk

ingerichte slaapvertrek.

Raffles overtuigde zich eerst dat de gangdeur inderdaad stevig gegrendeld was, en sloop toen naar de verbindingsdeur toe, die hij heel voorzichtig opende.

Het slaapvertrek was slechts verlicht door een enkel klein lampje, dat hoog boven tegen het plafond aanhing. Het verlichtte het vertrek maar schemerachtig. Drie zeer groote ramen zouden over dag zeker een overvloed van licht laten binnenstroomen. Nu waren zij zorgvuldig door de dichtgetrokken gordijnen bedekt.

In den versten hoek stond het reusachtige praalbed. Het was minstens zou oud als het huis zelf, en de legende wilde, dat de ongelukkige koningin van Schotland, Maria Stuart, haar vermoeide leden nog op ditzelfde bed met zijn ebbenhouten, gedraaide zuilen en zijn hemel van zijde en kant had uitgestrekt.

Een oogenblik dacht Raffles er over, de schoone slaapster een klein prikje te geven met het morphinespuitje dat hij bij zich had gestoken, maar toen achtte hij het toch beneden zich, de arme vrouw noodeloos aan het schrikken te maken. Zij sliep bepaald zeer vast, want Raffles hoorde haar geregeld ademen en hij zou zich wel vlug genoeg kunnen redden, als zij mocht ontwaken.

Hij sloot dus voorzichtig de deur weer, zette zijn hoed af, ontdeed zich van zijn breede, ruime overjas, zette de tasch met instrumenten op tafel, en toog daarna onmiddellijk aan het werk met een vingervaarigheid en een geruischloosheid, die zelfs een meesterinbreker in verrukking zouden hebben gebracht.

Zonder dat er iets te hooren viel wist hij de fraaie secretaire te openen, een meubel dat nog dateerde uit den tijd van den rampzaligen Karel I.

Raffles wilde juist een der laden naar zich toetrekken, toen een zonderling gevoel hem bekreep.

Hij kende die zeer eigenaardige gewaarwording, en hij vertrouwde er altijd blindelings op, want zij had hem nog nimmer bedrogen.

Het was het gevoel, dat hem waarschuwde, dat er ergens gevaar moest dreigen.

Hij sloop weer naar de tusschendeur, opende ze op een kier, na zijn lamp gedooft te hebben, en luisterde.

Nog steeds klonk de regelmatige ademhaling.

Hij deed de deur weer dicht en liet toen behoedzaam het sterke koord ontrollen, dat hij

om zijn middel had gewikkeld, en bevestigde het stevig aan den balconrand.

Men moet met die waarschuwende stem in ons binnenste nooit den spot drijven, zeide Raffles tevreden, en daarop ging hij weer aan het werk, na de gordijnen opnieuw te hebben gesloten.

Hij opende eenige laden, en na weinige minuten had hij de goede gevonden — een geheim vak, dat onmogelijk lang voor hem verborgen kon blijven.

Zijn oogen glansden, toen hij het laadje geopend had, en hij er het kleine kistje van fraai bewerkt staal kon uitnemen, dat 't bevatte.

Het openen van het slot nam nog geen vijf minuten in beslag.

En toen hield Raffles de fraaie snoeren diamanten en paarden, de oorhangers en andere sieraden in handen.

Hij bekeek vooral met groote aandacht een halssnoer zeer groote paarden, en mompelde verheugd :

— Dat snoer alleen bouwt wel minstens een vleugel van een ziekenhuis of gesticht ! Ik taxeer — — —

Hij bleef plotseling in zijn alleenspraak steken, haalde een loupe uit zijn zak, zooals de juweliers die gebruiken, benevens een zeer klein fleschje, dat een kleurloze vloeistof bevatte, bevochtigde een top van zijn vinger daarmede, drukte dien op een der paarden, bekeek hem nogmaals door zijn vergrootglas, en toen kwam het sissend over zijn tanden :

— Niet om te gelooven ! Mevrouw de gravin Baralensky, de spruit van een der roemrijkste Russische, adellijke geslachten draagt simili.

Hij legde haastig het snoer neer, nam een paar diamanten ringen op, zag onmiddellijk dat deze echt waren, maar moest bij de beschouwingen van een driedubbel snoer diamanten weder tot de treurige ervaring komen, dat zij zeker geen vijftig pond 3 sterling waard waren met inbegrip van het gouden montuur.

— Niet om te gelooven ! mompelde Raffles voor zich heen. Maar waar heeft zij dan haar echte spullen ? Voor den drommel ik kan mij niet laten beetnemen als een schoëljongen, — ik —

Een scherp, metalen geluid achter zijn rug deed hem plotseling ophouden, en reeds zijn instinct dreef hem ertoe, plotseling te bukken, en met dezelfde beweging zijn revolver te grijpen.

Toen hij zich weer oprichtte, en naar de deur van de gang keek, had hij zijn eigen wapen in de hand, en was de secretaire tusschen hem en de persoon, die daar op zulk een raadselachtige wijze door een gegrendelde deur was binnen getreden.

Raffles herkende haar óp den eersten blik. Het was Karina Baralensky zelve.

Het is waar dat Raffles haar nog slechts zelden had kunnen bewonderen, maar zij was hem dan ook nog nooit zoo schoon voorgekomen. Zij stond daar heel rustig met een sigaret tusschen de lippen, en met de slanke vingers van de rechterhand gekneld om de kolf van een kleine Browning. Zij droeg een gewaad, dat het midden hield tusschen een huisjapon en een peignoir, van de fijnste witte zijde gemaakt, en dat haar slanke, sierlijke gestalte wonderwel deed uitkomen.

Karina had altijd een bleeke gelaatskleur, maar op dit oogenblik was dat gezicht als van wit marmor. Donker en dreigend, en tegelijkertijd spottend keken de groote, zwarte oogen Raffles van uit dat witte gezicht aan.

Toen kwam er iets als verbazing over haar trekken, zij nam de sigaret uit den mond, met dezelfde hand waarin ze de browning vasthield, en zeide langzaam, in uitstekend Engelsch, maar met haar sissend, hard accent van Russin :

— Dat is vreemd ! Een zonderlinge inbreker ! Is het mogelijk dat ik U herken ?

— Dat is zelfs waarschijnlijk, als gij een goed geheugen hebt gravin — en ik ben nu eenmaal zoo ezelachtig geweest, mijn masker niet voor te doen ! zeide Raffles hoffelijk. Zoudt u dat kleine stukje speelgoed niet liever uit Uw handen leggen ?

— Neen, het is geen speelgoed — als ik het gebruik, mijnheer de indringer ! Ik zal U op mijn beurt moeten verzoeken, dat schiettuig op die tafel daar te leggen.

— En op mijn beurt zal ik moeten weigeren, gravin ! Ik heb U hooren afschilderen als een doortastende vrouw, en daarmee moet ik rekening houden. Gij zoudt in staat zijn, mij aan de politie over te leveren — niet waar ?

— Misschien ! antwoordde de vrouw langzaam. Hoe komt het, dat gij er zoo — zoo heerschachtig uitziet ?

— Wel, ik geloof, dat ik een heer ben !

— Ik vrees dat dat de zaak voor U niet aangenamer maakt, Mijnheer de inbreker ! Een kerel met een boeventronie en een pet met

een groote klep op zou hier waarschijnlijk gemakkelijker vandaan zijn gekomen !

— Gij bedoelt een inbreker uit een Amerikaansch sensatiestuk of uit een humoristisch weekblad ?

— Ja, dat bedoel ik ! Waar kan ik U ontmoet hebben ?

— Wel, ik denk in een van Uw salons, of misschien wel bij Markiezin de Jovailles ! En nu zal ik U toch werkelijk moeten verzoeken, om die browning neer te leggen, want ik ben wat gehaast ! Ik houd niet van huizen, waarin men door gegrendelde deuren kan binnen komen !

— De grendel werkte van buiten ook — als men het geheime mechaniek maar wist te vinden ! zeide Karina rustig.

— Dat is het nu juist, wat mij in het geheel niet bevalt ! hernam Raffles, zonder de Russin uit het oog te verliezen.

Er was iets loerends in haar oogen gekomen, dat hem niet aanstond, en hem op zijn hoede deed zijn.

Hij had zijn wapen nog altijd recht voor zich uit, en vervolgde kalm :

— Bedenk wel, dat ik zal schieten, als ik U een beweging met dat pistooltje zie maken ! En ik schiet altijd raak ! Ik zal U niet dooden, de hemel beware mij, maar ik zal U weten te beletten, mij in handen van de politie over te leveren !

De vrouw liet het wapen zakken, vouwde de handen over elkander, en leunde in een bevallige houding tegen de deurpost.

— Ga dan maar ! zeide zij, met een vreemd glimlachje.

— Ik zal van Uw toestemming gebruik maken ! zeide Raffles met een buiging, Vindt gij goed, dat ik die deur met dien zonderlingen grendel gebruik ?

— Neen, dat vind ik niet goed ! Kies een andere weg !

— Dan blijft alleen het raam — en de tusschendeur mij over ! Gij zult mij zeker wel toestaan, deze weinige echte sieraden bij mij te steken. Gij kunt toch werkelijk niet van mij verlangen, dat ik al die moeite geheel voor niets heb gedaan ?

Karina haalde slechts de schouders op, en Raffles liet de ringen en een paar oorhangers met een vlug gebaar in zijn zak glijden. Toen boog hij nogmaals, zette zijn hoed op, trad op de slaapkamerdeur toe, en opende ze.

Er stond een lange, roodharige kerel achter,

met een grijnzend gezicht, en een revolver, die een cowboy najverig zou hebben gemaakt. Het wapen wees zeer zuiver op de linkerborst van Raffles, die kalm een stap terug deed, en zeide :

— Neem mij niet kwalijk, ik wist niet dat deze nooduitgang versperd was.

Hij wendde zijn blik naar het raam, sloeg

glimlachend het gordijn terzijde, zag daar een man met een revolver, die misschien wat kleiner was dan de andere, maar overigens even geducht, en zei schouderophalend :

— Ik zie het al ! Ik ben hier een slecht geziene gast. Ik moet een of andere vergissing hebben begaan. Madame wees zoo goed, mij als Uw gevangene te beschouwen.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK II.

KARINA BARALENSKY KRIJGT VASTEREN VORM.

De vrouw bij de deur was zelfs niet van houding veranderd. Zij deed met half dichtgeknepen oogen een paar trekjes aan haar sigaret, kwam toen de kamer wat verder in, en onmiddellijk verscheen er op den deurdrempel een derde man, niet minder goed bewapend, dan de twee anderen, zoodat Raffles wel inzag, dat tegenstand hier nutteloos was.

Hij legde de ringen zeer kalm weer op een tafeltje, en zei met opgetrokken wenkbrauwen, rondziende ;

— Het is duidelijk — ik ben hier in een wonderlijk gezelschap verzeild ! Het is een groote verrassing voor mij, dat beken ik ruiterlijk.

— Ja, dat is wel te begrijpen ! zeide Karina afgemeten. Zeg mij eens, wat dacht je wel, mijnheer de inbreker, toen je ontdekte, dat negen tiende van mijn juweelen valsch zijn ?

— Ik dacht : welk een schande voor een gravin, vooral wanneer zij een Russische is ! antwoordde Raffles, haar strak aanziende.

Karina, die geen oogenblik haar zwarte, schitterende oogen van hem had afgewend, beet even op haar volle, roode lippen, en zeide toen plotseling bits tot den roodharigen kerel en in de Russische taal :

— Wij kunnen hem niet dadelijk laten heengaan ! Die man kan gevaarlijk worden. Als hij een gewone inbreker was — — —

Raffles had zeer goed verstaan, wat zij zeide, want hij kende uitnemend Russisch, maar hij wachtte er zich wel voor, daarvan iets te laten blijken.

Wat dit alles te beteekenen had, was hem nog volstrekt niet duidelijk, maar hij zag wel in, dat deze Russische Gravin een wonderlijk personage was, die om twee uur in den nacht bezoek bleek te hebben van drie nogal slecht gekleede en zwaar bewapende mannen.

Hij keek hen eens goed aan, en hij maakte

bij zichzelf de opmerking, dat zij er niet zeer geruststellend uitzagen. Vooral de roodharige had een markante boeventronie. Hij leek zeer sterk te zijn, met zijn breede schouders en zijn stierennek. Hij droeg een slecht zittend confectiepak, en zijn pet kwam half uit zijn zijzak steken.

De man die achter Karina stond droeg een soort van smoking, tamelijk versleten, maar waarop hij zeer trotsch scheen te zijn. In het knoopsgat was een groote gardenia gestoken. Het was een ouderwetsch kledingstuk, en waarschijnlijk bij een uitdrager gekocht. De derde man was heel klein, en ziekelijk bleek, of liever geel. Hij had het uiterlijk van een muis met zijn spits gezicht, zijn kleine, levendige kraalooogjes en het ijle vlasbaardje. En Raffles zag onmiddellijk dat dat kleine mannetje van het geheele gezelschap de allergevaarlijkste was, en het meest te duchten. Er lag iets op het smalle gezicht dat van toomeloze wreedheid en arglist sprak. — Leg die revolver nu maar op tafel ! begon de vrouw langzaam weer. Het is mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat gij een onzer zoudt neerschieten, misschien zelfs wel twee — maar de twee anderen zouden U snappen, begrijpt ge mij ?

— Wel, gij spreekt een zeer duidelijke taal ! zeide Raffles, zijn revolver neerlegend. In dat opzicht heb ik volstrekt niets meer te wenschen. Maar ik zou nog wel graag weten, wat gij nu denkt te doen. Ik heb inderdaad gezien, dat een groot deel van Uwe juweelen valsch zijn — en natuurlijk — waar het pas geeft, spreek ik gaarne de waarheid, tenzij de nadeelen daarvan al te groot zouden zijn ! In dit geval zou ik het zeker doen ! En welk een indruk zou het niet maken, voor den rechter, maar vooral voor het damespubliek in de rechtszaal, als ik daar met luider stemme

moest verklaren, dat de prachtge juweelen van gravin Baralensky grootendeels valsch waren.

Karina kneep haar mooie oogen weer half dicht, keek Raffles aandachtig aan door de nauwe spleten, terwijl zij een rookwolk in zijn richting blies, en zei toen langzaam :

— Gij moet een uitstekend vrouwen kenner zijn ! Dat was daar een heel handige zet. Gij speculeert natuurlijk op mijn vrouwelijke ijdelheid, en mijn vrees op een schandaal ! Jammer— maar ditmaal hebt gij toch misgerekend, vrees ik ! Ziet gij, het kan mij zooveel niet schelen, of het bekend wordt, dat mijn juweelen valsch zijn ! Men ziet dat tegenwoordig zoo vaak ! En daarenboven — maar dat gaat U eigenlijk niet aan ! Laat het u voldoende zijn als ik zeg, dat het mij volkomen onverschillig zou zijn, wat gij van mijn juweelen zoudt beweren !

— En — zou het U ook onverschillig laten, als ik in mijn redevoering voor de heeren rechters een doorzichtige toespeling maakte op het wonderlijke heeregezelschap, dat gravin Baralensky om twee uur in den nacht in haar huis ontvangt ?

Voor een kort oogenblik flikkerden de zwarte oogen boosaardig. Karine deed een stap op Raffles toe, en zeide, half over haar schouder :

— Gelooft gij niet dat iedereen het recht heeft om in zijn huis te ontvangen wie hij wil ?

— Zeker ! zeker ! antwoordde Raffles haastig. Niemand zal dat kunnen tegenspreken — vooral niet in een stad als Londen ! Maar ziet gij — er zijn toch nog zekere nuances ! Er zijn zekere grenzen. Een gravin, en met name een Russische, kan bezoek ontvangen wanneer zij verkiest — maar misschien zou een rechter van oordeel zijn, dat zij toch een weinig kieskeurig behoort te zijn en geen gewapende boeven als gasten moet toelaten, in het holste van den nacht.

Er werd een dreigend gemompel hoorbaar, en het kleine mannetje riep met een schelle stem :

— Moeten wij ons dat laten zeggen, Karina ? Naar den kelder met dien schoft ! Je praat veel te lang met hem ! Hij is een langtong, die meer kan loslaten dan goed voor ons is !

De man had Russisch gesproken, waarschijnlijk om niet door den inbreker te worden verstaan, maar hij sprak het met een sterk buitenlandsch accent. Raffles vermoedde dat hij een Duitscher dan wel een Hollander was, naar het accent te oordeelen.

De vrouw had de wenkbrauwen gefronst, en

zei barsch :

— Geen overhaasting van Buren ! laat het maar aan mij over ! Wij hebben hier niet te doen met een bourgeois, maar met iemand die bijna onze gelijke is ! Vooral geen overhaasting !

Zij had ook dit in de Russische taal gezegd, en de verbazing van Raffles nam toe. Hij was echter wel zoo verstandig, niets te laten blijken. Karine ging nu in het Engelsch voort, nog een stap in zijn richting doende :

— Aan persoonlijken moed schijnt het je in ieder geval niet te ontbreken, mijnheer de inbreker ! Je durft heel wat zeggen ! Maar als ik nu zeide, dat de mannen die gij boeven noemt, mijn persoonlijke vrienden zijn ?

— Wel, dan zou ik dat zonderling vinden ! antwoordde Raffles rustig.

— Er zijn er nog heel wat meer hier in huis !

— Des te zonderlinger !

— Zeker wel vijfentwintig !

— Het toppunt van zonderlingheid ! Ik weet zeker dat de rechter, als ik hem dat meedeel, bepaald eens zal willen onderzoeken, of gravin Baralensky, de mooie Russin wel bestand zal zijn tegen een grondige inspectie van haar papieren !

Karine stond nu vlak voor hem, en haar stem klonk heel gewoon, alleen een weinig sleepend, toen zij tot hem zeide :

— Maar — is het wel zoo zeker, dat men U de gelegenheid zal laten om die verklaring af te leggen ?

— Wel, dat geloof ik stellig ! Tenzij gij den wensch mocht koesteren, mij hier gevangen te houden ! Daarbij vergeleken zou al het vorige het in vreemdheid ongetwijfeld afleggen !

— U gevangen houden ? zei de vrouw langzaam. Ik weet niet — dat zou heel duur en lastig worden ! Naar ik meen zijn er nog wel andere middelen om — — —

— Aha, wij begrijpen elkander ! zeide Raffles. Er komt nu althans een weinig licht in de duisternis ! Geen gravin dus, want die zou zeker niet zoo optreden tegen een gewonen inbreker, maar — heel iets anders ! De vertrouwde vriendin van kerels, die waarschijnlijk op een haar na hun plekje in de gevangenis gemist hebben, en wie weet wat nog meer !

Karine antwoordde niet dadelijk. Met onbeschaamde vrijmoedigheid bestudeerde zij aandachtig het gezicht van haren gevangene, en toen scheen haar eensklaps iets in te vallen :

— Fouilleert hem eens, jongens, maar wacht.

roep er eerst nog een paar bij ! Als ik nog verstand heb van mannetjesmensen, dan is dit er een, die voor zijn eigen bediening vier of vijf mannen noodig heeft. Fluit maar even, van Buren. Drie man is genoeg.

Het kleine mannetje met het muizengezicht trippelde weg, met een gebogen rugje en zoo van achteren gezien leek hij een goedaardig, door de jaren versleten dorpsonderwijzertje.

Er werd geen woord meer gesproken, totdat hij met drie andere mannen terugkeerde.

Raffles had een vluchtigen blik in de richting van zijn revolver geworpen, en dadelijk had Karina glimlachend het wapen weggenomen. De roodharige en de man in smoking bleven hem voortdurend met hun eigen wapens bedreigen.

De drie mannen, die door van Buren waren gehaald, zagen er al niet aantrekkelijker uit dan de anderen. Een hunner had een bloemzoet gezicht, maar er was een gevaarlijke glinstering in zijn hardblauwe oogen. Raffles wist onmiddellijk wie die man was. Nog geen jaar geleden had hij deel uitgemaakt van een gevaarlijke bende te Berlijn. Hij sprak vijf talen vloeiend en Raffles was er bij geweest, toen „Grüne Emil” terecht moest staan. Het was een heel gewone inbraakgeschiedenis. Men had Emil wegens gebrek aan bewijs moeten vrijlaten.

De twee anderen, beiden zeer donker, en van een Italiaansch type, kende Raffles niet.

Het drietal was zeker al door van Buren in de gang op de hoogte gebracht, want zij liepen onmiddellijk op Raffles toe, rukten zij jas open, en gespten de riem van de tasch los met een vlugheid en een handigheid, die veel te denken gaven omtrent den aard van hun beroep.

Zij plaatsten de tasch dadelijk voor Karina op tafel, en traden toen tot aan den wand terug als goed gedrilde soldaten.

De Russische vrouw knipte de tasch open, en nam er een paar van de voorwerpen uit, die het bevatte.

— U schijnt verstand te hebben van zulke instrumentjes ? vroeg Raffles op spottenden toon.

Karina wierp hem even een duisteren blik toe, maar daarop liet zij een helder lachje hooren, en zei :

— Een vrouw in mijn omstandigheden moet van alles verstand hebben ! Je noemde daareven je zelf „een gewone inbreker”. Die bescheidenheid is misplaatst, mijn waarde. Je moet een

meester zijn in je vak ! Reeds de manier waarop je hier bent binnengedrongen, bewijst dat. En als er hier niet toevallig een kleine vergadering was geweest, laten wij zeggen een gezellige bijeenkomst, dan zou je mij heel zeker beroofd hebben van die arme ringen !

— Om het contante geld niet te vergeten ! voegde Raffles er aan toe !

— Juist, ook het contante geld ! Hecht je daaraan ?

— Zeer veel !

— Nu, wie weet wat er nog gebeurt ! zeide de vrouw, en dezelfde raadselachtige glimlach verscheen weer om haar mooie lippen. Die instrumenten zijn van uitnemende kwaliteit, en bovendien heel zeldzaam ! Hebt gij die zelf gemaakt ?

— In mijn vrijen tijd ! Het is om zoo te zeggen knutselwerk, antwoordde Raffles beminnelijk !

De vrouw keek hem een oogenblikje spotlachend aan, ging toen naar de secretaire, en bekeek die aandachtig. Toen zij zich weer oprichtte, lag er een peinzende uitdrukking op haar gelaat. Het duurde wel vijf minuten voor ze weer begon te spreken :

— Luister eens ! Dit is eerste klas werk ! Ik geloof te mogen zeggen, dat ik iets afweet van het forceeren van meubelen. Maar zoiets zag ik nog nooit. In heel Engeland zouden er geen drie mannen aan te wijzen zijn, die zoo schitterend hun vak verstaan ! Het levert je zeker heel wat op ?

— Genoeg om van te leven ! antwoordde Raffles bescheiden.

— Zou je geen lust hebben om bij ons te blijven ?

— Een zeer zonderlinge vraag voor een gravin !

— Houdt op met die dwaasheid ! riep Karina ongeduldig uit. Zelfs een ezel kon nu wel begrepen hebben, dat ik heel wat kan zijn, maar zeker geen Russische gravin ! En een ezel ben je stellig niet ! Ik herhaal dus mijn vraag !

— Maar dat zou ik toch eerst moeten weten, wie en wat gij eigenlijk zijt — gij en Uw makkers !

Voor de vrouw iets had kunnen antwoorden, klonk het piepende stemmetje van van Buren :

— Zeg het hem niet, Karina ! Naar den kelder met dien idioot ! Laten we ons van hem bevrijden ! Jij zegt dat je op mijn menschenkennis vertrouwt, welnu, ik zeg je dat die man hoogst gevaarlijk is, en slimmer dan vier of vijf van

ons bij elkaar, wie het dan ook zijn mogen! Neem je in acht — ik waarschuw je! De kelder is de beste oplossing! Wat komt het leven van een enkeling er op aan?

— Zwijg, van Buren! gebood Karina stampvoetend. Ditmaal geloof ik het beter in te zien! Deze man kanons van zeer groot nut zijn door zijn bekwaamheden en zijn moed, en wij moeten hem tot een der onzen maken. Zoo niet goedschiks, dan maar kwaadschiks!

— En ik zeg je, dat je evengoed te midden van ons een mand met giftslangen kon openen! snerpste van Buren.

— Zijn spichtig gezicht was grasgroen geworden. Hij begon in het Hollandsch rad te vloeken, na tot dusverre de Russische taal te hebben gebruikt. Daarbij keek hij Raffles met zijn venijnige oogjes vol haat aan.

Karina echter had de schouders opgehaald, en kwam weer dicht voor Raffles staan.

— Noem ons zooals gij wilt! Noem ons uitgestootenen, ontevredenen, anarchisten, communisten —

— Of eenvoudig Bolschewikie vulde Raffles den zin met een vragenden zin aan.

— De naam is onverschillig! ging Karina voort. Wij strijden tegen de maatschappij en haar instelling. Jij doet dat ook. Je bent evengoed een buiten de wet geplaatste als wij!

— Maar mij dunkt dat de Engelsche wet U niet zoo kwaad behandelt! merkte Raffles op.

— Zoo? gelooft gij soms dat jouw vervloekte regeering ons ook maar een dag langer hier zou dulden, als zij wisten wie wij waren?

— Daarvan ben ik overtuigd! antwoordde Raffles kalm. Zij zou alleen maar streng optreden, denk ik, als zij wist — wat gij doet! Want gij treedt niet ruiterlijk op, niet in het openbaar, maar wroet in het duister!

— Omdat wij hier niet anders kunnen! riep de vrouw met stemverheffing. Jullie zoogenaamde werkliedenregeering — —

— Madame viel Raffles haar in de rede, ik wil gaarne bij voorbaat al het kwaad gelooven dat gij van die regeering zoudt kunnen zeggen — zoowel als al het goede. Ik geloof dat ik tamelijk wel op de hoogte ben van politiek. Er is geen regeering, van welke politieke kleur dan ook, of, eenmaal aan het bewind gekomen, zij vergeet al haar beloften, haar standpunt — en aanbid slechts het heilige afgodsbeeld — den Staat met zijn leger, zijn geheiligde instellingen, zijn vloot, zijn bankiers, zijn koloniale

politiek, zijn houding jegens het buitenland — kortom, den Staat der Traditie! De man die in „Beginselpunten” gelooft zou natuurlijk verwacht hebben, dat een Labour-regeering, na met groote meerderheid op het gestoelte der eere te zijn geplaatst, als eerste regeeringsdaad zou verkondigen: ontwapening, of althans een begin daartoe! Maar Labour heeft geen haast! Vooral geen overijling! Zij schrijft in haar vaan het beroemde woord van Tailleyrand: „Mijne heeren, vooral geen ijver”!

De vrouw had met schitterende oogen toegeluisterd, en riep nu uit:

— Maar dan zijt gij een der onzen! Dan zijt gij een anarchist!

— Pardon Mevrouw — zoo hoog gaat mijn eerzucht niet! Ik ben maar heel gewoon een „Onverschillige”! In dien zin, dat ik tot de ontdekking ben gekomen, dat het volkomen onverschillig is, welke regeering toevallig het bewind in handen heeft. Wat de eene opbouwt, breekt de andere meestal weer af, maar gelukkig volgen haar weer sloopers op, die haar eigen bouwwerk, tegen den grond halen. Zoo blijft er dus een gelukkige wisselwerking bestaan, en deze zonderlinge aarde blijft door de oneindigheid rondtollen — zoo goed en zoo kwaad als dat gaat!

— Maar als wij winnen — dan zal het anders worden, dan wordt het goed! riep de vrouw, en haar oogen blonken van een sombere vastberadenheid.

Raffles schudde langzaam het hoofd, en zei:

— Het wordt nooit goed! De massa is dom en karakterloos — Slechts de enkeling kan nu en dan iets goeds uitwerken — mits hij dan ook steeds alleen blijve, en op zijn kracht vertrouwde. Uw volgelingen hebben geen eigen oordeel! Zij doen wat een fanaticus hun voorpraat.

— Zij zijn ongelukkig, zij zijn rampzalig, zij worden vertrapt! schreeuwde de vrouw woedend, en haar gelaat was vertrokken. Zij willen op hun beurt genieten, zij willen dat allen gelijk zullen zijn.

— Zijn allen in Rusland soms gelijk? zeide Raffles, haar strak aanziende. De proletarier regeert daar, en er is geen sprake van, dat de ongelukkige winkelier of zelfs maar de ambtenaar de kunstenaar, de onderwijzer zijn gelijke zou zijn! En hoe komt dat? Omdat de beweging niet het gevolg is van liefde, maar van haat! Uw menschen hadden er volstrekt geen behoefte aan, iets te verbeteren — zij wilden zich een-

voudig wreken op een maatschappij, die, dit erken ik, een bespotting is van alles wat redelijk, billijk en gezond is! En zouden wij niet liever de politieke gesprekken laten varen? Wanneer er het ons om te doen mocht zijn, elkander te overtuigen, dan konden wij ons die moeite gerust besparen!

Wij zijn allen zwakkelingen, die ons laten overheerschen door de sterkeren, die ons als een kind aan de hand meevoeren, of wij zijn zelf sterk, en dan zijn wij tevens koppig. Het is laat — mag ik weten wat U met mij voorheeft?

De vrouw had hem rustig laten uitspreken.

Haar gelaat was weer kalm, en het was schooner dan ooit, toen zij dicht bij hem kwam staan, en zacht zeide:

— Ik heb besloten, vriend, dat je bij ons zult blijven, en ons zult helpen! Neen, zeg niets — je zult misschien weigeren, en dat zou dom zijn! Teneerste heb ik de macht om je te dwingen en ten tweede — zul je het heel spoedig uit je zelf doen — voor mij, voor Karina Baralensky!

Ergens uit den troep mannen werd 'n woedend geknor vernomen, en toen werd Raffles aangegrepen en meegevoerd.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

DE TAAK.

Raffles werd naar een der fraaiste vertrekken van het huis gebracht, en daar vond hij de rest van het gezelschap, vrouwen en mannen, die, in allerlei houding, en omgeven door een dichte wolk tabaksrook, daar stonden, lagen of zaten, en in wel zes of zeven talen levendig en op gedempten toon met elkander spraken.

Sommigen lagen in een luie stoel, met hun hakken op de tafelrand, anderen lagen languit op een rustbank, terwijl er twee of drie anderen op den vloer zaten, met gekruiste beenen.

Raffles herkende dadelijk een Indiër, een Javaan, en een Chinees. Er waren echter ook Franschen, driftig en luidruchtig, Duitschers, log en nadrukkelijk, een Spanjaard, en nog enkel andere nationaliteiten.

Raffles had natuurlijk reeds aanstonds begrepen, dat het toeval hem hier had gebracht op het spoor van een internationaal, communistisch hoofdkwartier.

En de Russin was blijkbaar de aanvoerdster. Zij sprak uitstekend de voornaamste Europeesche talen, zonder ooit naar een woord te moeten zoeken. En door haar schoonheid en haar sterke persoonlijkheid oefende zij, naar het scheen, grooten invloed uit op die mannen en vrouwen van verschillende landaard.

En daarbij speelde zij een rol, op waarlijk voortreffelijke wijze, want Raffles, die niettemin de menschen zeer spoedig doorzag, had niet anders geloofd, of zij was werkelijk een lid van de groote familie der Baralensky's van wie er in België zoowel als in Griekenland, in Duitschland en in Spanje wonen — allen waren uitgeweken, toen de groote revolutie haar brandfakkel begon te zwaaien. Tientallen Baralensky's waren vermoord, maar er waren er ook heel veel ontkomen — deels met hun fortuin, — en dat waren de slimste geweest, die den grooten

ommekeer bijtijds hadden zien aankomen — of wel straatarm, en genoodzaakt om allerlei baantjes aan te nemen, teneinde in het leven te blijven.

Allen keken Raffles nieuwsgierig, maar niet bepaald vijandig aan. Waarschijnlijk waren zij reeds op de hoogte gebracht, van hetgeen er in het huis was voorgevallen.

En toen Raffles dat troepje zag, onverschillig tamelijk haveloos, de fraaie meubelen bemoderend en zich gedragend als in een zeemanskroeg toen moest hij onwillekeurig glimlachen, als hij dacht aan het fijne gezelschap, dat hij diezelfde zaal nog geen week geleden had aangezien — dames in kostbare avondtoiletten, heeren in smoking en rok, allen omgeven door die zekere geur, die het gevolg zijn van zorgvuldig lichaamsonderhoud, van goed eten en van het gemis aan iedere noodzakelijkheid, het dagelijksche brood in het zweet des aanschijns te moeten verdienen.

De meesten waren niet eens van houding veranderd, toen Raffles werd binnengeleid, door een achttal stevige knuisten vastgehouden terwijl Karina op eenigen afstand volgde.

Allen zwegen echter dadelijk, toen de mooie avondster binnentrad. Haar stem klonk helder en opgewekt, en voor kort oogenblik kon Raffles zich verbeelden dat daar de bevallige gastvrije en geestige gravin Baralensky stond, toen zij begon :

— Makers, ik breng jullie hier een nieuwen medewerker! ik ben overtuigd dat hij zelf nog aarzelt, maar dat zal niet lang duren. Wij overvielen hem, toen hij bezig was — ha ha! — naar mijn valsche juweelen te hengelen! Een beetje eerbied voor hem, vrienden. Hij is een uitnemende vakman, een waar genie, en wij zullen hem noodig hebben — voor een aardig

klein werkje, dat ik hem zal opdragen. Misschien weigert hij wel — maar niet lang, daarvan ben ik overtuigd! Ik ben blij dat wij de hand op hem hebben kunnen leggen. Er zijn er onder jullie, die tamelijk vingervlug zijn — maar het zijn maar stumpers vergeleken bij dezen man die — — — maar mijn hemel, dat is waar ook, ik weet nog niet eens je naam, vriend! Hoe heet je?

— Brown — Edward Brown, om U te dienen, gravin — — — maar mijn hemel, dat is waar ook — ik heb nog niet eens het voorrecht gehad, Uw naam te hooren!

De Russin glimlachte, dacht even na, en zei toen:

— Ik zou je een naam kunnen noemen, in het Russisch, die daar al even gangbaar is als jouw „Brown” maar ik zal eerlijker zijn dan jij en je mijn naam niet zeggen. Noem mij Karina, zooals de anderen. Dat is werkelijk mijn voor-naam. En ik zal jou Edward noemen — in de hoop dat je ook werkelijk zoo heet! Dat Brown neem ik dan maar op den koop toe. Je blijft dus bij ons — — —

— Tegen mijn zin! viel Raffles vlug in de rede.

— Mijnenwege! Voorloopig dan tegen je zin! Maar deze nacht zal niet verstreken zijn, of je zult wel tot inkeer zijn gekomen!

Weer liet zich een dreigend geknor hooren, uit de rijen der mannen, en Karina wendde langzaam het mooie hoofd om, fronsde de wenkbrauwen, en zei kortaf:

— Laat ik dat geluid niet nog eens hooren! Ik geloof de keel te kennen, die het voortbrengt, en ik verkies niet, dat er kritiek op mijn woorden wordt uitgeoefend, zelfs niet door gebrom!

Raffles wist wie de brommer was. Het was niet van Buren, ofschoon die smoorlijk en wanhopig verliefd was op zijn mooie aanvoester. Het was de roodharige reus geweest. Hij keek nog altijd dreigend naar den gevangene. En nu pas begreep Raffles goed, in welk een wespennest hij geraakt was. Mannen kunnen elkander tamelijk wel verdragen — totdat de liefde er bij te pas komt. Dan snijden zij elkander om een wissewasje den hals af.

Als hij soms nog had willen ontsnappen, dan moest hij nu toch, althans voorloopig de hoop daarop prijsgeven. Er waren zeker wel zestig menschen daar in die kamer, en verre-

weg de meesten daarvan waren gewapend. Hij zou geen stap hebben kunnen doen, of hij zou kogel of een dolkkling in zijn rug hebben.

Voorloopig was het zaak, „een goed gezicht tegen 'n slecht spel te zetten” zooals de Franschman het uitdrukt. Hij begreep nog volstrekt niet wat men met hem voor had, maar wellicht zou hij er zijn voordeel mee kunnen doen. Hij verloor er dus niets bij, zich te houden, alsof hij zich in zijn lot schikte.

Het was weer volkomen stil geworden, en in die stilte klonk het schrille stemmetje van van Buren, die kreet:

— De kelder! Naar den kelder met hem! Of je zult er nog berouw van hebben, Karina! Let op mijn woorden!

— Als mijnheer van Buren het waagt, nog een enkel woord te zeggen zonder mijn toestemming, dan zal ik de straf van den derden graad op hem moeten toepassen!

De stem van Karina had ijskoud geklonken, toen zij deze woorden sprak, en haar zwarte oogen hadden den kleinen Hollander als het ware doorboord. En opnieuw trad de stilte in. Van Buren had zich nog kleiner gemaakt, en was weggekropen achter den roodharigen reus, en uit die veilige schuilplaats wierp hij nu blikken van doodelijke haat op den gevangene, die daar zoo rustig en schijnbaar zonder een spoor van vrees midden in het vertrek stond.

Karina begon weer:

— Ik verklaar de vergadering voor ontbonden, makkers. Voor vannacht is het voldoende geweest. Gaat allen nu heen, en wacht mijn bevelen af. Dezer dagen zullen wij wellicht reeds handelend kunnen optreden. Er zijn groote dingen op komst. Ik heb met dezen man te spreken, en hem mijn plannen mee te deelen.

— Je bent gek, Karina! schreeuwde de roodharige woedend. Dacht je dat je dien man in bedwang kon houden? Hij zal je neerslaan, en er met je ringen vandoor gaan! Hij zal de politie op je afsturen!

Karina schudde langzaam het hoofd, en zei rustig:

— Neen, Mike Hare, daar ben ik niet bang voor! Hij is ongewapend. Trouwens — drie of vier van jullie mannen kunnen blijven! Ik bedoel hier in dit huis. En natuurlijk tot ik hem zal wegzenden. Maar ik moet alleen met hem spreken. Ik ben overtuigd, dat hij dan sneller zal toehappen.

Onder het spreken had zij haar blikken lang-

zaam laten dwalen over de krachtige, slanke gestalte van haren gevangene, en een zegevierend zelfbewust glimlachje gleed over haar schoon gelaat. En men brak op, snel en zonder een woord tegen te spreken. Karina scheen er goed orde onder te kunnen houden, zoo merkte Raffles bij zich zelf op, terwijl hij snel een veldtochtplan bedacht.

Hij wist dat Brand op nog geen 100 passen afstand met de auto stond te wachten, en als zijn trouwe vriend ongerust zou worden, dan zou hij zeker wel eens kijkje komen nemen en hem helpen, indien het noodig mocht zijn. Maar Brand had opdracht gekregen, in geen geval iets te ondernemen voor er twee uren waren verlopen, van het oogenblik af dat Raffles uit de auto stapte — en aan die twee uren ontbrak nog een half uur.

Het was dus zaak, dat half uur vol te praten zooals men dat noemt!

De uittocht had zich binnen enkele minuten voltrokken. In zeven of acht tal riep men Karina vaarwel toe, en toen bleven slechts zij, van Buren, Mike Hare en de man in de smoking met Raffles alleen achter in dat groote vertrek, waar de stoelen verward door elkander stonden, de tafel van zijn plaats was getrokken, en overal sigaretteneindjes lagen.

Karina wendde zich nu tot de drie mannen, en zei rustig:

— Ik neem Brown mee naar de blauwe kamer. Jullie zullen de wacht houden — maar op een behoorlijken afstand! Wat ik met dezen man te bepraten heb, zullen jullie spoedig genoeg hooren. Ik geloof dat ik hier een ware vondst heb gedaan. Een inbreker met beschaving! Een inbreker, die zich uitdrukt als een heer, en die meer kennis in zijn pink heeft dan vijftig anderen in hun geheele lichaam! Loop voor mij uit Brown! Ik zal je wel zeggen hoe je gaan moet. En bedenk wel, dat ik nog altijd mijn aardig schietinstrumentje in de hand heb! Ik zou het jammer vinden, als ik het moest gebruiken — maar ik geloof toch niet dat ik zal aarzelen!

Raffles boog licht, draaide zich op de hielen om, en liep naar de deur. Karina volgde hem op drie passen afstand, en gaf hem aanwijzingen.

En achter haar, bijna op haar hielen, dreigend als het noodlot in persoon volgde van Buren, Mike Hare, en de Smoking. Zij hadden alle drie hun rechterhand in hun broekzak, waar waarschijnlijk wel nog iets anders in zat dan

een sigarenpijpje en een beurs.

— Nu de gang in — die trap daar op, en dan — — —

— Vermoei U niet, Karina! zeide Raffles op zijn hoffelijksten toon. Ik weet de blauwe kamer heel goed te vinden, zonder Uw aanwijzing — ik ben er vaker geweest!

— Je bluft, Brown!

— Het is de waarheid! Werkelijk, ik houd niet van bluffen! Het is zes dagen geleden. Het was op Uw jour. Generaal Hudson, die vervelende praatjesmaker, die er uitziet als een jichtige duizendpoot maakte het U lastig bij den schoorsteenmantel. Hij maakte U het hof op zijn opdringerige manier. Er trapte hem toen, schijnbaar bij ongeluk, een gast op de eksterooogen, en hij maakte zich vloekend en strompelend uit de voeten. Die gast was ik. De blauwe kamer heeft een tweetal ramen op het Zuiden. In den hoek bij het haardvuur staat, op een zuil van zwart marmer, een zeer fraai minervabeeld. De elektrische kroon is van geslagen ijzer en — — —

— Houdt in 's hemelsnaam op! gij doet mij herinneren aan een veilingsafslager! riep Karina verschrikt, met een kort lachje. Nu, dat zijn daar fraaie onthullingen, vermommingen dus ook al! Wel, ik begin hoe langer hoe meer te gelooven, dat ik in jou een onwaardebaren helper heb gevonden, Brown!

— Misschien — misschien niet! antwoordde Raffles, en zijn breede schouders gingen even de hoogte in.

Er werd verder niets meer gezegd, tot dat Raffles zelf de blauwe kamer binnentrad, die haar naam ontleende aan het blauwe damast, waarmede de wanden en de zitmeubelen bekleed waren. Hij liep dadelijk naar de vensters, trok er de blauwzijden gordijnen voor dicht, liep naar de tafel, en maakte licht.

De drie mannen wilden eveneens binnen treden, maar Karina zeide op haar koelen bevelenden toon:

— Jullie weet wat ik gezegd heb! Ik wil hem alleen spreken. Ga naar de gele kamer, en wacht daar tot ik jullie roep! En in geval van gevaar — zal ik wel schieten!

— Als hij je daar maar gelegenheid toe geeft, Karina, bromde Mike, en zijn oogen gingen loerend van het gelaat der schoone Russin naar de kalme trekken van dien zonderlingen inbreker, die in zijn uiterlijk zoo weinig zijn beroep verried.

De vrouw haalde de schouders op en zeide ongeduldig :

— Ik ben geen kind ! Verdwij nu maar, en doe wat ik zeg. Het is de beste methode, neem dat nu maar van mij aan ! Ik weet wel wat ik doe. En ik waarschuw jullie — vergeet vooral niet, dat ik volkomen vrij ben om te doen en te laten wat ik verkies. En ga nu maar !

Schoorvoetend verwijderden de drie mannen zich, Karina overtuigde zich dat zij de gele kamer binnen gingen, sloot toen de deur, en zeide met haar betooverenden glimlach :

— Zij zijn een beetje ruw, neem hun dat maar niet kwalijk, Brown. Zij zijn erg op mij gesteld, en een beetje jaloersch !

— De eerste de beste ezel kan zien, dat althans van Buren en die roodharige duivel smoorlijk verliefd op je zijn, Karina, zeide Raffles eenvoudig, en hij bood haar hoffelijk een stoel aan.

Zij trok de wenkbrauwen op, en wees toen op een andere stoel, terwijl zij zeide :

— Ik waardeer die hoffelijkheid, maar ga toch maar liever eerst zitten — daar aan den anderen kant van de tafel. En ik neem hier plaats ! Wie weet kan die hinderpaal snel tusschen ons worden opgeruimd, dat zal hoofdzakelijk van je zelf afhangen ! En nu terzake. Ik zal zoo kort mogelijk zijn.

Karina had tegenover Raffles plaatsgenomen, en de ronde tafel was tusschen hen in.

Zij zat daar in de houding van een liefvallige gastvrouw, maar de kleine revolver wees met groote nauwkeurigheid in de richting van Raffles borst — en deze wist heel goed, dat hij tegenover een vrouw zat, die den trekker zou overhalen, zonder een spoor van aarzeling, als zij dat noodzakelijk vond.

Toen ging zij voort :

— De zaak is deze ! De communisten hier in Engeland zien wel in, dat zij hier niet kunnen te werk gaan — zooals wij in Rusland hebben gedaan. De tegenpartij is uitmuntend georganiseerd, en bovendien — jullie hebben nu eenmaal een geheel anderen aard !

— Dat is zoo — ik geloof niet dat wij zoo spoedig een vrouw en twee onschuldige meisjes in een smerigen kelder als beesten zouden slachten ! zeide Raffles, haar strak aanziende.

Een kort oogenblik werd Karina doodsbleek, en haar oogen schoten vonken, maar zij kalmeerde dadelijk weer, en zei, schouderophalend :

— Dat zijn dingen die jij niet kunt beoor-

deelen ! Het moest — het kon niet anders ! Geen enkele Romanoff mocht in het leven blijven — het vervloekte ras moest tot op den laatsten telg worden uitgeroeid. Daarover spreken wij later wel. Luister nu ! Het is ons bekend geworden, dat de machtige Vereeniging van werkgevers een aanval beraamt op de communistische beweging, die hier het hoofd begint op te steken. Hun voorzitter heeft, en dit weten wij met zekerheid, omstreeks zes dagen geleden 'n vertrouwelijk schrijven gericht tot den nieuwen premier Mac Farlan, waarin hij een soort van schema, een veldtocht-plan aan de hand doet, waardoor die groeiende beweging, jarenlang machteloos zou worden gemaakt. Er zou onder andere een groote uitsluiting plaats hebben in sommige vakken, terwijl aan den anderen kant loonsverhooging zou worden gegeven aan de mijnwerkers en de arbeiders in de transport-bedrijven — zooals je misschien weet de machtigste organisaties van Engeland. Het fijne weten wij er echter niet van, maar wij achten het volstrekt noodzakelijk, ons die wetenschap te verwerven ! Natuurlijk zou de lezing van dat uitgebreide schrijven ons heel wat verder brengen, want het is ons bekend, dat Mac Farlan naar alle waarschijnlijkheid op de plannen van de werkgevers zal ingaan, — al is hij ook duizendmaal door Labour op het kussen gebracht !

— Het zijn mijn zaken niet, zeide Raffles bedaard, maar ik meende ook zoiets vernomen te hebben ! Wat verder ?

— Ik heb dadelijk begrepen, dat ik een afschrift van dien brief moest hebben ! Maar ik beschikte over niemand, in staat, om mij daarbij te helpen, tot van avond ! Want nu heb ik iemand, Brown, en hij zit recht tegenover mij !

Het bleef een oogenblikje zeer stil in het vertrek, en Raffles bleef de vrouw aanzien met een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat, die zij pas vrij wat later zou begrijpen.

Toen zei hij afgemeten :

— Het is dus uw voornemen, mij naar het huis van den premier te zenden, om mij daar meester te maken van den brief ?

— Niet van den brief zelf, want het moet juist voor den ministerpresident verborgen blijven, dat wij op de hoogte zijn van de plannen der werkgevers ! Des te fataler uitwerking zullen onze tegenzetten hebben ! Je zou dus snel een afschrift van den brief moeten maken, of

hem moeten fotografeeren, en dan hem weer op dezelfde plaats neerleggen waar je hem vond!

— En — zou ik dat alleen moeten doen?

— Dat zou geheel van je zelf afhangen! zeide Karina.

Zij was opgestaan, en liep om de tafel heen — en de kleine revolver lag op haar stoel. Zij stond nu vlak voor Raffles, legde haar kleine, witte handen op zijn schouders, en herhaalde:

— Dat zou geheel alleen van je zelf afhangen! Wanneer wij beiden vrienden worden — zeer goede vrienden — dan weet ik dat ik je alleen

zou kunnen laten gaan, in het andere geval — zou ik je een paar van mijn aanbidders moeten meegeven! Maar zal dat andere geval zich wel voordoen?

Zij had zich diep gebukt, steeds met haar handen op zijn schouders, zoodat haar gelaat vlak bij het zijne was.

Hij stond heel bedaard op, vatte haar armen, duwde haar een weinig van zich af, en zei kalm — maar hij was bleek geworden:

— Ik geloof dat je mij die drie mannen maar moet meegeven, Karina!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

DE BRIEF AAN DEN PREMIER.

Raffles had de gewaarwording, dat hij reeds minstens 10 minuten voortliep door een gang, die hol klonk. Er konden er echter ook evengoed pas vijf zijn geweest. Hij was geblinddoekt, en zijn armen waren stevig op zijn rug vastgebonden.

Aan iederen kant hield een man hem vast, en zoo werd hij vlug en stil, buiten het huis gevoerd, waarin hij zoeven den aanvang had beleefd van het vreemde en gevaarlijke avontuur, waarvan het einde nog niet te voorzien was.

Hij begreep zeer goed, dat zijn leven inderdaad aan een zijden draad hing.

Hij was in de macht van personen, die er rond voor uit kwamen, dat zij een menschenleven zonder waarde achtten, wanneer het in het belang van hun beginselen was, en van de zaak, die zij voorstonden, om dat leven te offeren.

Maar hij was volkomen bedaard, rustig, en zeker van zich zelf. Toen men hem den blinddoek voor de oogen bond, lag er nog steeds diezelfde onbegrijpelijke glimlach om den welgevormden mond.

Hij dacht aan Brand, en dat stelde hem gerust. Nog maar weinige minuten, en zijn trouwe vriend zou op onderzoek uitgaan, het huis verlaten vinden, zeker de sporen van den inbraak ontdekken, en onmiddellijk een onderzoek gaan instellen, naar de wijze waarop Raffles was weggevoerd.

Ja, wie weet, bevond Brand zich reeds in dezelfde gang, waardoor men hem nu wegvoerde en volgde hem in de duisternis, wel bewapend, en vastberaden om op te treden, zoodra dit noodig mocht zijn.

Voorloopig liep zijn leven in elk geval geen gevaar, want Karina had hem aangewezen om den kostbaren brief te stelen, die haar moest inlichten omtrent de bedoelingen van de regeering en de machtige werkgevers, en Raffles begreep wel dat men hem, den genialen inbreker, geen haar op het hoofd zou krenken, zoolang hij dien brief niet had gecopieërd.

Alles ging zeer snel in zijn werk. Het was

duidelijk dat de Russin voornemens was, nog dezen nacht haar slag te slaan. Het zou nog minstens drie uren donker zijn, en van de duisternis moest men gebruik maken.

Nu stonden allen stil, er werd wat gefluisterd. Raffles bemerkte dat er licht gemaakt werd, en de lichtbron moest zeer sterk zijn want hij bemerkte er een zwakken weerschijn van door den doek heen die hem het zien moest beletten.

Hij werd een trap opgeduwd, en zoo helder van geest was hij, zoo volkomen evenwichtig, dat hij ondertusschen de treden telde.

Hij begreep onmiddellijk dat men in een tweede huis was aangekomen, dat door een niet zeer lange gang in verbinding stond met het huis van de geheimzinnige Russin.

Geen wonder, dat men nooit lieden met verdachte tronies als gasten in dat huis zag binnen gaan! Natuurlijk kwamen zij allen door deze gang, ongezien, en vertrokken weer op dezelfde wijze.

Toen werd er een deur dichtgeworpen, en Raffles moest een stap of tien door een gang doen werd toen nogmaals een trap opgeduwd, ditmaal van hout, een deur ging open en weer dicht, getrappel en geschuifel van voeten, weer een kort gefluister, en toen werd hem de blinddoek afgedaan, en hij stond even met zijn oogen te knippen in een helder verlichte, eenvoudig gemeubelde kamer.

„Grüner Emil” en Mike Hare stonden links en rechts van hem, en hielden hem nog vast.

Karina zat in een stoel, met een soort van sjaal om de schouders, en keek hem strak aan. Zij was bleek en haar lippen beefden een weinig.

Van Buren stond in een hoek, en keek hem met zijn loerende, kleine muizenogjes woedend aan.

Zoodra hunne oogen elkander ontmoetten, begon Karina:

— Wij zullen nu eens zaken doen. Het duurt nog bijna drie uren, voor de dag aanbreekt. Jij bent zoo verbazend slim en knap, mijnheer

Brown, dat je de zaak gemakkelijk in dien tijd kunt opknappen. Trouwens — je zult wel moeten. Je weet wat je te doen staat. Een afschrift van dien brief dien ik je beschreef. Drie onzer zullen met je meegaan, geen voet van je vandaan blijven, en je neerschieten bij de eerste poging om roet in ons eten te werpen! Je blijft er immers bij, dat je dat gezelschap verlangt?

Zij keek hem verwachtend aan, met iets smeekends in haar blik, maar Raffles antwoordde koeltjes:

— Ik zal mij liever het onaangename gezelschap van die drie mannen laten welgevallen!

Karina was haastig opgesprongen, en kwam met de handen in de heupen gesteund en met haar wiegelenden gang tot vlak voor Raffles loopen.

— Vindt je mij leelijk? vroeg ze toen plotseling, kortaf.

— De hemel beware mij — je bent zonder eenigen twijfel een van de mooiste vrouwen, die ik in de laatste jaren ontmoet heb antwoordde Raffles haastig. Ik meen dit in vollen ernst. Complimentjes heb ik steeds verafschuwde.

— Dan is er iets, dat ik niet begrijp! mompelde zij met gebogen hoofd. Nu, wie weet wat er later nog geschiedt.

— Later? vroeg Raffles en hij keek haar met schuins geheven hoofd verwonderd en bedroefd aan.

— Welzeker — later! Wat dacht je, Brown — dat ik je zoo spoedig weer liet gaan?

— Ja, inderdaad — dat dacht ik! antwoordde Raffles. Ik meende mijn vrijheid te zullen koopen met... dat nachtelijk bezoek aan onzen waarden minister-president!

Karina keek hem met een duisteren blik aan, kneep de lippen op elkander, en zeide toen zacht, zoo zacht, dat zij mocht gelooven dat geen der anderen het had gehoord:

— Je kent me nog niet, Brown, dat is nu wel heel duidelijk! Geloof je dat een vrouw als ik zich op deze wijze laat terzijde zetten? Bij Lenin — ik begrijp eigenlijk niet, waarom ik je niet dadelijk met eigen hand een kogel door dat mooie, trotsche hoofd heb geschoten, of je mijn dolk in dat hart heb gestooten, dat wel graniet lijkt te zijn. Maar wij zullen zien! Ik zal je zoo stevig aan mij weten te verbinden, desnoods door banden van misdaad, dat je geheel en al in mijn macht zult zijn — en dan zullen wij eens afwachten, of Brown, de inbreker, de dief, zich nog zal afwenden van

Karina, die een werelddeel van aanschijn zal doen veranderen.

Zij wendde zich met een ruk om, en Raffles zag, langs haar heen kijkend, de gloeiende muizenogjes van van Buren.

Dat is een heel gevaarlijk kereltje, die kleine Hollandsche bolschewiek, en ik zal mij voor hem in acht moeten nemen — meer dan voor dien roodharigen reus, of voor dien mijnheer in zijn vettige smoking. Ik zal zorgen dat ik hem nooit achter mijn rug krijg!

Karina had zich binnen enkele seconden hersteld, en zeide, en schijnbaar zeer bedaard:

— Emil, Mike, en jij, van Buren, zullen hem vergezellen. Maak zijn touwen los. En houdt hem goed in het oog, want hij ziet er uit als iemand die meer pijlen op zijn boog heeft, dan wij nu nog wel vermoeden! Ik houd niet van dat glimlachje van hem! Daar zit iets in, dat mij — —

— Hoe is je naam, man?

— Zij had die vraag zeer plotseling gedaan, maar Raffles antwoordde zeer kalm:

— Grey!

— Zoo? Je bent dus van kleur veranderd? Een cameleon? Nu, zooals je wilt — ook je naam zal ik wel leeren kennen! Ik heb vermoedens — — —

— Laat die met rust, Karina! zeide Raffles op een gemoedelijken toon. Zij kunnen je slechts onaangenaamheden berokkenen! Laat het dan maar Brown blijven!

Men had intusschen de koorden losgeknoopt, waarmede de armen van Raffles waren vastgebonden, en hij strekte ze een paar malen krachtig uit om den bloedsomloop te herstellen.

Dadelijk ging er een dreigend en waarschuwend gemompel, en Raffles lachte hartelijk.

— Mijn tasch met aardige instrumentjes! beval hij opgewekt. Als het moet, laten wij dan ook maar dadelijk aan den arbeid gaan. Aan uitstel heb ik een grooten hekel!

De drie mannen stonden al klaar, goed gewapend. Er waren nog meer mannen in datzelfde vertrek, en Raffles was te verstandig, om ook maar de geringste poging tot verzet te doen.

Misschien zou zich later een betere gelegenheid voordoen, maar op dit oogenblik zou de minste verdachte beweging hem op een kogel komen te staan.

Karina had hem zwijgend gadegeslagen, en zeide nu, de sjaal dichter om zich heentrekkend:

— Ik zelf volg je met een paar makkers op korten afstand Brown — of Grey, volgens de laatste lezing. Niet omdat ik geloof dat je zoodom zult zijn, je eigen glazen in te gooien, maar omdat ik dadelijk den uitslag wil weten, Misschien zou ik je ook kunnen helpen, in geval je verrast werd!

— Ik word zelden of nooit verrast, Karina, zeide Raffles rustig. Maar natuurlijk kan ik alleen voor mij zelf instaan. Als het gewapend trio, dat mij vergezelt, even stil te werk gaat als ik, dan zal alles voortreffelijk gaan, dat verzeker ik je!

— Ik hoop het! Je zult me zelf het afschrift overhandigen — ik geef je een half uur om het over te schrijven! Is dat voldoende?

— Ruimschoots! zelfs een kwartier is wel genoeg — en misschien nog minder! antwoordde Raffles, en al weder kwam die raadselachtige uitdrukking op zijn kalm gelaat, waarin de heldere grijze oogen de vrouw onbeschroomd aanzagen.

— Dan hoop ik alleen nog maar voor je eigen welzijn, dat je geen dwaze grappen zult uithalen, en bij voorbeeld geen alarm zult maken, want ik zweer je vriend, dat geen van de drie mannen ook maar een seconde zal aarzelen, om je bij den eersten kreet, het eerste verdachte gebaar neer zullen schieten! En voorwaarts nu!

Allen verlieten het vertrek, en Raffles zag zich door een zestal krachtige mannen omringd. Men begaf zich weer naar beneden, er werd zachtjes een deur geopend, en allen traden op een tamelijk ruim erf.

Zelfs in de duisternis die er heerschte kon Raffles dadelijk zien, dat het een van die schilderachtige binnenplaatsen was, zooals men die nog geen eeuw geleden op talrijke punten van het oude Londen aantrof, en die zich uitstrekken voor de stallen, die behoorden bij de groote, statige heerenhuizen. De stallen waren er nog — maar er stonden alleen nog maar mechanieke paarden — krachtige auto's,

glanzend van lak en nikkel.

De paarden waren sedert lang verbannen. Boven een van de stallen bevond zich de woning die Raffles zooeven verlaten had, en blijkbaar verbond een korte onderaardsche gang dit gebouw met het prachtige heerenhuis aan Crove End Road.

Maar men liet Raffles geen tijd. Alles was zeker van te voren reeds telefonisch geregeld, want er kwamen dadelijk twee groote auto's uit een van de stallen rijden, die nu garages waren. Een breede dubbele deur van groen geschilderd hout in de schutting werd geopend, Raffles werd in een van de auto's geduwd, met den loop van een revolver als aansporing tusschen zijn schouderbladen, zijn ongewenscht gezelschap voegde zich bij hem, en dadelijk zette de auto zich in beweging.

En nauwelijks had de auto vaart, of van Buren begon druk te spreken, in zijn Russisch, en op een fluisterenden toon, met zijn glinsterende oogjes voortdurend op het gelaat van Raffles gevestigd. Blijkbaar was hij vast overtuigd, dat die Londensche inbreker onmogelijk Russisch kon verstaan.

De kleine schurk stelde iets meer of minder voor, dan Raffles in de auto zelve een kogel door het hart te schieten, en aan Karina wijs te maken, dat hij zich had willen verzetten!

Raffles wilde juist een opmerking maken toen de rood harige reus hem voorkwam met de woorden:

— Jij haalt geen grapjes uit, Dutchy! Karina zou je vermoorden als we hem zonder noodzaak naar de andere wereld hielpen! En hoe komen we dan aan den brief? Geen van ons is knap genoeg omzulk werk te doen, dat weet jij evengoed als ik!

Raffles was rustig blijven zitten, en dit versterkte de anderen in de meening, dat hij de Russische taal niet verstond! Nog geen half uur later zou die rust, die gewaande onbekendheid met de taal van Tolstoi hem het leven redden — — —

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK V.

ZIJNE EXCELLENTIE STEEKT EEN SPAAK IN HET WIEL,

De rit duurde nauwelijks 20 minuten. Toen stond de auto stil aan het begin van Downing Street.

Men zal weten dat de Engelsche minister-president in deze zeer oude, sombere en tamelijk leelijke straat niet alleen zijn Departement maar ook zijn particuliere woning heeft.

De tweede bevindt zich boven het eerste, en staat er mee in verbinding door een zware deur, die tijdens de bureau uren steeds bewaakt wordt door een bode, die om zes uur wordt afgelost indien er ook des avonds op het Departement gewerkt wordt, hetgeen tamelijk dikwijls het geval is.

Raffles kende de inrichting van het oude huis, alsof hij er zelf de bouwmeester van was geweest.

Zijn stalen geheugen stelde hem in staat, de minste bijzonderheden te onthouden van een huis, of een openbaar gebouw, ook al had hij het maar een enkele keer gezien.

Charles verhaalt in zijn gedenkschriften, hoe Raffles, een jaar nadat hij het Parijsche Louvre met zijn tweehonderd dertig zalen en zaaltjes voor het eerst gedurende slechts weinige uren bezocht had, onmiddellijk alles wist terug te vinden, zonder een catalogus te behoeven!

Een stoot tusschen zijn ribben beduidde hem, nog begrijpelijker dan woorden hadden kunnen doen, dat hij moest uitstappen.

Hij werd onmiddellijk omringd door de drie mannen en bleef bedaard staan, totdat van Buren hem nijdig toebeet:

— Waar wacht je nu op?

— Wel, ik wacht op jullie verdere beslissing, Heeren! antwoordde Raffles bedaard.

— Beslis jij zelf! zeide „Grüner Emil” dreigend. En doe het gauw en goed. Jij zult wel beter weten hoe je daarbinnen moet komen dan wij!

Raffles keek den man eens aan, met zijn zonderlinge lichtende oogen, en zei toen schouderophalend:

— Misschien doen jullie toch niet verstandig

mij hiertoe te dwingen! Het zou wellicht beter zijn, als ik geheel alleen binnen ging. En jullie buiten zouden wachten!

— Liever liet ik me hangen! zeide Mike Hare ruw. Karina heeft ons gezegd, dat we met je mee moesten gaan, en dat doen we ook! De duivel weet wat ze in je ziet — maar dat zijn mijn zaken niet, en het is maar het beste, haar bevelen blindelings op te volgen! Zij heeft lange en sterke vingers, onze kleine Karina! En vooruit nu, voor er klabakken komen opdagen! En denk erom — er wijzen drie revolvers in de richting van de derde knoop van je vest!

Raffles trok even met de schouders, en toen ging hij haastig de straat in, die daar donker en verlaten lag.

Hij liep snel en volkomen geruischloos, en de drie anderen deden al hun best hem bij te houden, en toch ook zoo zacht mogelijk te loopen.

Even verder ging Raffles een insnijding tusschen twee huizen in, en de anderen waren die bijna voorbij geloopt, zoo vlug waren de bewegingen van Raffles, en zoo donker was het op die plek.

Tusschen de tanden vloekend volgden zij hem.

De insnijding was zoo smal, dat zij achter elkander moesten loopen. En Raffles prees zich gelukkig, dat Mike de man was, die vlak achter hem liep, en niet van Buren, want diens revolver kon wel eens „bij ongeluk” zijn afgegaan!

Twintig meters van Downing Street af hield Raffles stil, en beval kortaf en zacht:

— Opgelet nu! Hier eindigt de brandladder van het Departement van Koloniën.

— Moeten wij daarop? vroeg Mike fluis- terend, en met een onzeker blijk kijkend naar het uiteinde van de ladder, dat wel twee en een halven meter boven den grond was.

— Het is de eenige manier! zeide Raffles kortaf. Jullie tweeën zijn sterk en groot genoeg om je aan den onderste sport en zoovervolgens om te trekken. Dien kleinen krates zullen

wij dan wel de hand reiken. Ik heb hem ook liever niet zoo dicht achter mij!

— En dat is misschien maar heel verstandig, Mijnheer Brown! grinnikte van Buren met een valsch lachje. Jij behoort niet tot de domsten, dat heb ik al gemerkt!

Raffles had zich reeds uitgerekt, en den onderste sport gegrepen.

Met de kracht van een goed geoefend acrobaat en de lenigheid van een kat trok hij zich op, zijn voeten kregen houvast, en hij klom verder, en wachtte, tot de anderen hem zouden volgen.

Hij had heel goed gezien hoe „Grüner Emil” daar beneden zijn revolver op hem gericht hield, om onmiddellijk te schieten, wanneer Brown het in zijn hoofd mocht krijgen, zich langs die brandladder in veiligheid te brengen.

Mike was de tweede die zich optrok, endaarop volgde Emil de Duitscher.

Van Buren was veel te klein om de onderste sport te kunnen vastgrijpen, en Emil en Mike waren allebei noodig, om hem aan zijn beide armen op te trekken.

Daarbij moesten zij natuurlijk hunne revolvers tijdelijk opsteken, en als de ladder maar wat korter ware geweest, zou Raffles misschien van die omstandigheid gebruik hebben kunnen maken — maar hij scheen het verstandiger te vinden, de kans niet te wagen, want de ladder stak kaarsrecht op tot aan den rand van het dak, die achttien meters boven den beganen grond was!

Hij klauterde dus rustig verder, de anderen volgden hem, en zij bereikten zonder ongeval de stevige deur, waarvoor zich het kleine portaal bevond, waar de brandtrap eindigde.

— Is die deur niet gegrendeld? fluisterde Mike, die zijn revolver weer ter hand had genomen?

— Neen, met een gewonen sleutel gesloten! antwoordde Raffles. Geef mij vijf minuten dan is zij open!

Hij had zijn tasch gegrepen, en deed een stap naar voren.

Alleen door zich snel vast te grijpen aan de ijzeren leuning kon hij zich behoeden voor een doodelijken val — de verraderlijke van Buren had schijnbaar bij ongeluk zijn voet vooruitgestoken, waarover Raffles in die tastbare duisternis bijna gestruikeld was.

— Neem me niet kwalijk! mompelde het kleine mannetje, Ik deed het niet met opzet!

— Dat spreekt vanzelf! zeide Raffles be-minnelijk. Maar toch — tracht je voeten bij je te houden, waarde heer, of ik mocht eens een arm uitsteken — met de noodlottige gevolgen voor je eigen hersenpan, al ben ik overtuigd, dat die heel wat kan verduren. En nu geen woord meer — wij zijn hier niet in een societeit.

Er klonk een heel zacht gerammel, een gekras van staal op ijzer, een zwak, piepend geluid — en toen ging de sterke deur open, en de vier mannen traden haastig achter elkander binnen.

Mike had Raffles bij een slip van zijn jas vastgehouden, en bromde:

— Sta stil! Het is hier zoo vervloekt donker! Maar ik houd mijn revolver tegen je ribben, als je dat maar weet!

— Ik zal aanstonds licht maken! zeide Raffles op zijn vriendelijksten toon. Vooral geen nutteloos kruut vermorsen!

Men had hem zijn zaklantaarn laten behouden en toen Raffles die aanknipte, zagen de anderen dat zij zich op een zeer ruime zolder bevonden, met zware planken aan de wanden, drie tot vijf boven elkander, en alle groote portefeuilles torsend, mappen en kartonnen dozen, alles grijs van stof.

Dit was blijkbaar een vertrek, waarin minder kostbare zeer oude stukken bewaard werden.

In den versten hoek voerde een smalle trap naar beneden,

— Wij zijn er nu bijna! zeide Raffles glimlachend. Nu wij eenmaal hier binnen zijn, is de rest kinderspel. Dit Departement grenst aan dat van Binnenlandsche Zaken, en daar moeten wij zijn!

— En weet jij hoe je daar komt, Mijnheer Brown?

— Zoo goed als in mijn eigen woning!

— Vooruit dan maar! beval Mike.

— Een oogenblikje nog! Ik heb dien kleinen schelm liever niet op mijn hielen. Hij kijkt mij zoo leelijk aan, en — hij mocht mij nog eens bij ongeluk doen struikelen!

— Loop vooruit, dwerg! beval de roode reus norsch! En geen grapjes, of ik neem je je proppenschiet af!

Onwillig gehoorzaamde van Buren.

Zoo zachtjes mogelijk loopend gingen allen naar de trap en daalden dien af.

En van dat oogenblik af waren de drie volgelingen van Karina als het ware overgeleverd aan de bekwaamheden van den man,

dien zij moesten bewaken.

Hij liep vlug door verschillende vertrekken, alsof hij zijn geheele leven in dat reusachtige gebouw gewoond had, door de talrijke gangen met hun onverwachte trapjes, die hij telkens te juister tijd aankondigde, en hij scheen genoeg te hebben aan de letters op de kruisingen van die gangen en de cijfers op de talrijke deuren.

Maar eindelijk moest hij weder zulk een deur, zwaar en groot, forceeren.

Dit was de afscheiding tusschen de beide gewichtige Departementen.

Waarschijnlijk zou geen van de mannen, die zich nu bij hem bevonden, ook zelfs maar een poging hebben gedaan, om die zware deur te openen. Zij zouden zeker op hun schreden zijn teruggekeerd, Raffles echter haalde bedaard en glimlachend opnieuw zijn instrumenten te voorschijn, en begon, zonder dat iemand iets kon hooren, en toch was iedereen klaar wakker, met die fijne dingetjes, waaronder er waren, niet grooter dan een tandenstoker, het slot te openen.

Er konden omstreeks tien minuten verlopen zijn, en toen bewees een zeer zacht knappend geluid, dat deschoot uit het slot was gesprongen.

De weg was vrij. Raffles vatte de deurklink — en heel zachtjes draaide hij, totdat eindelijk de deur opening.

Hij trad als eerste binnen, en de anderen volgden hem op den voet.

Eerst kwam er een gang, die aan het einde, waar zich een raam bevond, een zeer scherpen hoek maakte.

Voor dit raam stond Raffles even stil, keek naar omlaag, en zeide glimlachend :

— Ik geloof dat onze waarde Karina werkelijk haar plan heeft uitgevoerd, en ons gevolgd heeft !

— Dat heeft ze zeker ! bromde Emil. Die belooft nooit iets of ze komt het na. Maar ik moet je zeggen dat ik geen steek zie !

— Mijn oogen zijn gewend aan de duisternis ! fluisterde Raffles. En nu maar verder, want wij zijn er bijna.

En hij hervatte den tocht.

Achter zijn rug hoorde hij nu en dan van Buren en Mike met elkander fluisteren.

De tweede sprak het Russisch maar gebrekkig maar hij scheen toch te begrijpen wat van Buren sprak. Nu en dan ving Raffles iets op.

Het betrof zijn leven. En toch glimlachte hij.

De tweede gang was slechts kort, en voerde

naar een groot portaal, waarop vijf deuren uitkwamen, alle genummerd.

Van dit portaal voerde, van een soort bordes met een prachtige, eikenhouten leuning, een zware, dubbele trap naar de lager gelegen verdieping.

Wat verder ging een zelfde trap naar boven, en Raffles verklaarde, dat zich juist boven dit portaal de woning bevond van den eersten minister.

— Waar moeten we zijn ? vroeg van Buren knorrig.

— In kamer 13 ! antwoordde Raffles, wijzend op een van de deuren.

— Dat is een leelijk getal ! als dat je maar geen ongeluk aanbrengt ! Brown, grinnikte Mike.

— Maak je maar niet ongerust — voor mij heeft dat cijfer volstrekt geen beteekenis ! fluisterde Raffles kalm. En licht mij nu bij, want het is te donker om goed te kunnen zien, zelfs voor mij !

Mike kwam met zijn kleine zaklantaarn naast Raffles staan, en deze opende de deur.

Het viertal bevond zich nu in een vrij eenvoudig vertrek, en Raffles begon dadelijk weer uit te leggen :

— Dit is de wachtkamer voor degenen die bij zijne Excellentie ontboden zijn ! De algemeene wachtkamer is wat verder op. Die deur daar voert naar het vertrekje van den bode, en die dubbele, recht tegenover de ingangsdeur, geeft toegang tot het werkvertrek van den minister, en daar moeten wij zijn !

— Je bent deksels goed op de hoogte ! zeide Emil met zijn bloemzoet lachje. Men zou zeggen dat je hier zelf gewerkt hebt !

— Dat heb ik ook — een week lang ! zeide Raffles bedaard. Anders zou ik jullie niet zoo goed den weg kunnen wijzen. En nu wat stil, anders loopt de zaak mis !

Zij slopen haastig door de wachtkamer, op de dubbele deur toe, die zich niet langer dan vijf minuten kon verzetten tegen de vingervaardigheid en de uitnemende werktuigen van den grooten avonturier.

En nu waren zij dan in het heiligdom ! Nu bevonden zij zich in het vertrek, waar als het ware de geschiedenis van het groote, Britsche rijk werd gemaakt, waar de man zetelde, machtig als geen, en die nog pas 20 jaren geleden met den hamer in de hand had gestaan aan het heete vuur van een smid.

Nu smeedde hij ook — maar het waren geen vathoepels meer, hij smeedde nu aan een band, die geheel het Empire bijeen moest houden!

— Nou dat lijkt wel een paleiszaal hoonde van Buren. Het kon niet mooier! Alles goud en verguldsel! En de armen komen om van gebrek!

— Ik meen te weten dat in Rusland iets dergelijks gebeurt, nu nog, zeide Raffles ijskoud. Millioenen hebben er niet te eten maar dat belet den volkscommissarissen volstrekt niet, om in de zalen van het voormalige keizerlijke paleis hun werk te doen!

Er verscheen een vlamme blik van haat in de zwarte muizenogjes, maar van Buren zei niets, en bromde alleen iets in zich zelf.

Emil bleek ondanks zijn pafferig niets zeggend gezicht een voortvarend man te zijn, want hij fluisterde ongeduldig:

— Klets over politiek als we hier klaar zijn! Daar staat de lessenaar! Daar moeten de papieren inzitten! Schiet nou maar op, Brown, en doe je werk! Ik heb een raar gevoel — het is net alsof ons iets boven het hoofd hangt!

Raffles keek den man eens aan, en haalde de schouders op. Toen zeide hij afgemeten:

— De papieren zijn in die kleine brandkast! Ik weet dat beter dan jij. Dacht jij dat men die in een secretaire bewaarde?

— Het is toch maar een gewone brief!

— Dat is het juist niet! Het is een zeer belangrijk stuk — wanneer het eenmaal openbaar wordt gemaakt! Apropos hebben jullie voor een fototoestel gezorgd?

De drie mannen keken elkander bedremmeld aan.

En Raffles ging voort, met iets van medelijden in zijn stem:

— Jullie zijn handige knapen! Dan zit er niets anders op, dan den heelen brief over te schrijven. Ik ben bang dat er wel een uur werk aan zal zitten! Werkgeversbonden plegen erg breedvoerig te zijn!

Terwijl hij stil deze woorden fluisterde, was hij al op de kleine brandkast toegelopen, die op een onderstel van zeer zwaar eikenhout stond. Het meubel was nauwelijks een halven meter hoog, en vier decimeter breed.

Van Buren keek er begeerig naar, en fluisterde:

— Dat hadden we best kunnen meepakken! Zou dat niet gaan?

— Van Buren, je valt me tegen! antwoordde

Raffles hoofdschuddend. Ben je dan werkelijk vergeten, dat Karina zeide, dat niets mocht verraden, hoe wij hier aan het werk waren geweest?

Het kleine kereltje bromde maar wat, en zei toen vinnig, terwijl zijn oogen weer vlamden:

— Doe jij dan maar wat je denkt dat goed is! Maar als we een sterken kerel bij ons gehad hadden — — —

Hij voltooide den zin niet, maar wierp een begeerigen blik op het brandkastje

Raffles was er al op toegetreden, en bekeek het met groote aandacht. Hij zag dadelijk dat het een nieuwe model was, maar dat schrok hem niet af. Uitmuntend werktuigkundige als hij was, had geen enkel brandkastmerk geheimen voor hem. Van alle sloten had hij een grondige studie gemaakt, en hij wist, hoe men het best en het vlugst den stalen wand kan doorsnijden of opensmelten.

Echter had hij ditmaal noch voor het een, noch voor het ander de noodige instrumenten bij zich.

En het slot was er een, dat zelfs van een man als hij was minstens een uur ingespannen arbeid zou vergen

Hij fronsde even de wenkbrauwen, en scheen ergens over na te denken.

— Komt er nog wat van? vroeg Mike dreigend. Bedenk dat Karina op den rommel staat te wachten! En bedenk ook dat je eigen karkas gevaar loopt!

— Oh! daarom bekommer ik mij het minst! antwoordde Raffles bedaard. Het is niet daarover, dat ik nadenk.

— En waarover prakkiseert mijnheer dan, als ik vragen mag? zeide van Buren sarrend, en met een gevaarlijk licht in de oogen.

— Ik prakkizeer erover, Dutchy hoe zwaar dat kastje wel zou wegen!

— Wat raakt je dat? We zouden het immers niet meenemen?

— Jullie niet — maar ik waarschijnlijk!

Het bleef even doodstil in het groote, prachtige ingerichte vertrek. De drie mannen, dicht bij elkander staande, keken onafgewend naar Raffles.

Er was een vreemde, zonderling gespannen uitdrukking op zijn gelaat verschenen. Hij stond doodstil, in half gebukte houding, als iemand die met de grootste inspanning luistert.

— Wat is er? Waar luister je naar? siste van Buren, een stap naderbij sluipend. Je zou

het toch niet wagen, ons een poets te bakken, jij hond ?

Raffles keek het kleine mannetje aan, zonder echter van houding te veranderen, en fluisterde toen haastig :

— Als ik jullie was, zou ik maar maken dat ik wegkwam ! Er gebeuren nog andere dingen dan waarop ik rekende !

— Het gelaat van van Buren vertrok op afschuwelijke wijze. Het was duidelijk dat hij nu ook iets gehoord had.

— Verraad ! Jij hebt ons verkocht — maar nog niet geleverd, ellendeling ! fluisterde hij in hevige woede, en op hetzelfde oogenblik sprong hij op Raffles toe.

— Hij had zijn revolver in zijn zak laten glijden, en in plaats daarvan een groot knipmes ter hand genomen, met een breed, zeer sterk en vlijmscherp lemmet.

Maar Raffles had hem geen oogenblik uit het oog verloren. Hij weerde den krachtigen stoot bliksemsnel af, greep den gewapenden pols, knelde dien in zijn ijzeren greep, zoodat de kleine man wel genoodzaakt was het moordwapen los te laten.

Maar op hetzelfde oogenblik werden de breede tusschendeuren opengeworpen, en een stentorstem riep :

— Handen op, jullie allemaal, of wij schieten !

Het was de minister in persoon, Zijne Excellentie Mac Farlan, die deze bevelende woorden had uitgeroepen. Zijn krachtige gestalte stond wijdbeens op den drempel, en hij hanteerde met veel gemak een zware zesloops. Achter hem waren de gestalten zichtbaar van een viertal agenten, aangevoerd door een brigadier.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

EEN INTERMEZZO.

Zijne Excellentie had blijkbaar in den haast een pantalon aangeschoten. Daarboven hing zijn pijama in weinig sierlijke vouwen en bobbels. Hij was blootsvoets, en droeg muilen van rood leder. Zijn haar was in de war, en zijn zware met grijs doorschoten knevels hingen triest omlaag.

Maar het was wel zeker, dat Zijne Excellentie klaar wakker was, en alles behalve bang. De hand trilde niet, die revolver vasthield, en de oogen keken de vier mannen beurtelings onderzoekend aan.

De agenten waren snel binnengetreden. Ook zij waren allen met revolvers gewapend.

Van Buren had zich snel achter Mike willen verschuiven, zeker om van achter dit bolwerk op den vijand te vuren, maar hij was niet vlug genoeg geweest, en het volgende oogenblik was het viertal tegen een der wanden gedrongen, en wie wapens droeg werd er van ontdaan. en zoo zag ook Raffles met leede oogen zijn repeteerpistool, dat zich in den zak van Mike bevond, overgaan in handen van een grimmigen brigadier, die niet kon nalaten, het fraaie wapen even nauwkeurig te bekijken, en te bewonderen.

— Ik heb jullie herhaaldelijk gezegd, dat je te veel leven maakte! zeide Raffles zuchtend.

— Neen schurk, jij hebt ons verraden schreeuwde van Buren woedend. Het is een doorgestoken kaart! Jij wist heel goed, dat die knul daar op zijn bloote voeten nog klaarwakker was. Het was allemaal comédie.

— Houdt je groote mond, kerel, of ik timmer hem dicht! zeide de brigadier barsch, en hij zag eruit, alsof hij zijn woord zou houden.

Mac Farlan was intusschen zelf naderbij gekomen, en keek nieuwsgierig van den een naar den ander. Het langst bleef zijn blik bij het gezicht van Raffles vertoeven.

— Zeker de aanvoerder? vroeg hij, niet zonder een zweem van belangstelling en zelfs vriendelijkheid in zijn stem.

— Tegen wil en dank, Excellentie — werkelijk volkomen tegen mijn zin! antwoordde Raffles hoffelijk.

— Dat klinkt zonderling! Verklaar mij dat eens?

— Als je een bek durft opendoen — — — viel van Buren woedend uit, en een oogenblik leek het, alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Deze keek hem uit de hoogte koeltjes aan, en zei rustig:

— Ik ben gewend, mijn waarde heer van Buren, te zeggen en niet te zeggen wat mij zelf goeddunkt! Daarin laat ik mij door niemand de wet voorschrijven.

Hij wendde zich weer tot den Minister en vervolgde rustig:

— De zaak is, dat ik een bezoek bracht in het huis van deze heeren, dat zij niet verwachtten, en waar ik mij van hun geld en goed wilde meester maken. Zij snapten mij en dwongen mij toen, hen hierheen te vergezellen, in de meening, dat ik een goed vakman was, en hen kon helpen — — —

De minister liet hem niet uitspreken. Zijn gelaat was plotseling strak geworden. Hij liep haastig op zijn schrijftafel toe, terwijl hij tot den brigadier zeide:

— Houdt hen goed in het oog! Ik moet zien of zij nog niets gestolen hebben!

Zijne Excellentie haalde een bos sleutels

uit zijn zak, zocht er opgewonden een uit, opende de klep van het zware, ouderwetsche bureau, trok een lade geheel er uit, liet een kreet hooren, drukte met zijn vinger op een onzichtbaar knopje, totdat een geheim kastje opensprong, woelde daarin met zijn hand, en liet zich toen, krijtwit, op den stoel neervallen, die voor het bureau stond.

— Mist U iets, Excellentie? vroeg de brigadier verschrikt. Mannen, bemoeien jullie je alleen met die kerels! ze zijn toch ontwapend? Laat ze geen stap doen, en kijk alleen naar hen! Ik zal het wel opknappen. Mist U iets, Excellentie?

— Ruim vijfduizend pond sterling aan geld, en zeer belangrijke brieven! Er is er vooral een onder, dien ik tot geen prijs in andere handen zou willen weten! Fouilleer hen onmiddellijk!

De minister was weer opgesprongen, en liep driftig heen en weer.

En intusschen fouilleerde de brigadier, terwijl de revolvers van zijn manschappen op de mannen waren gericht, achtereenvolgens de vier gevangenen.

Hij keerde hun zakken binnenst buiten, ontknoopte hun vest, en scheurde hun voering daarvan stuk met vingers, die hoe langer hoe meer begonnen te trillen!

Na tien minuten moest hij bekennen:

— Ik kan volstrekt niets vinden, Excellentie!

— Kunnen ze het al aan een medeplichtige hebben gegeven, opperde een van de agenten.

— Onzin! riep de minister woedend. Er is niemand meer dan deze vier kerels! Doorzoek alles wat ze bij zich hebben. Hun hoeden en petten!

Reeds begon de brigadier met dit werkje, toen de rustige stem van Raffles klonk:

— Excellentie, ik heb U werkelijk steeds voor een bekwaam staatsman gehouden — maar nu schijnt de zenuwachtigheid U toch parten te spelen! Want niet waar — hoe kunnen wij iets ontvreemd hebben uit een secretaire, die U zelf zooeven met Uw sleutel heeft moeten openen!

Als zij geforceerd was, zou dat niet zijn gegaan en als ik een sleutel had gebruikt — zoudt U het meubel geopend hebben gevonden!

— Alle duivels, die man heeft gelijk, schreeuwde de minister wanhopig. Het moet eerder gebeurd zijn!

— Het gebeurde gisteren, Excellentie, hernam Raffles bedaard, ik heb de vijfduizend pond en

de gewichtige brieven!

— Jij duivel! gilte van Buren plotseling.

En zich niet bekommerend om de dreigende revolvers vloog hij op Raffles toe, die eenvoudig zijn vuist uitstak, en den kleinen man met zulk een kracht tegen de kin trof, dat hij als een aangeschoten konijn achteruitstootte, om en om buitelde, en roerloos in een hoek bleef liggen.

— Als zich nog eens iemand verroert, schiet ik hem neer! brulde de brigadier, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen schenen te zijn.

Hij wischte zich met een rooden zakdoek het zweet van het voorhoofd, en richtte zich tot Raffles:

— Wat vertel je daar nou allemaal, man? Beken jij dat hij hier hebt ingebroken?

— Het was niet bepaald een inbraak — ik kon hier als het ware binnen loopen als in een lunchroom! Englands voornaamste Departement wordt slecht bewaakt!

De minister bleef Raffles eenigen tijd bleek en onbeweeglijk aanzien, en bracht er toen met moeite uit:

— Waar heb je die papieren?

— Het verheugt mij, dat Uwe Excellentie in de eerste plaats aan de papieren en daarna pas aan het geld denkt! zeide Raffles met een glimlach. Wees gerust, gij zult ze spoedig terug ontvangen. Zij zijn voor mij van weinig waarde!

De minister beet zich op de lippen, en zei:

— Ik zou je aanraden, het spoedig te doen. Misschien komt het in mindering van je straf! Geef je adres op aan den brigadier — en neem het heele troepje dan maar mee, vriend!

— Alles is afgesproken! Jullie laten hem dadelijk weer vrij, gilte van Buren woest. die overeind was gekrabbeld. Hij wist dat hier menschen wakker, klaarwakker waren!

— Daarin vergis je je, klein monster! zei Raffles rustig. Ik bracht jullie om een geheel andere reden hier! Ik wist volstrekt niet dat wij gehoord zouden worden. En je zult mij een genoeg doen, dat op mijn woord aan te nemen.

— En waarom bracht je ons dan hierheen, terwijl je zelf den brief, waar het om ging, al in je bezit had? brulde Mike, die bijna stikte van woede.

— Omdat ik de brandkast wilde meenemen, en jullie noodig had, om ze voor mij naar buiten te dragen! antwoordde Raffles zeer kalm.

Dit schaamteloze antwoord was zelfs den kalmen Emil te veel.

Hij werd vuurrood, balde dreigend de vuisten, en gromde :

— Zeg dat nog eens, als je durft !

— Hij mag het zoo vaak herhalen als hij verkiest, maar niet hier ! zeide de brigadier grijnslachend. Jullie maken er een kaartclubje van ! Jullie kunnen de zaak nog eens prettig overbabbelen op het bureau van politie ! De boeien, jongens !

De stalen boeien kwamen te voorschijn, en van Buren die er leelijk genoeg uit zag met een half dichtgeslagen oog, en gezwollen lippen was de eerste die de stalen ringen om de polsen kreeg.

Hij keek met een uitdrukking van woeste haat in het nog bruikbare oog naar Raffles, die zich met opzet een weinig afgezonderd had gehouden, en weer in dezelfde houding zonder eenige beweging stond, als van iemand die ingespannen luistert.

De minister was op hem toegetreden, en zei nu met gedempte stem :

— Is het werkelijk waar, wat je zooveen zeide ? Hebben deze mannen je gedwongen, vannacht hierheen te gaan ?

— Dat is de waarheid, en niets anders, Excellentie !

— En gisteren ?

— Dat was geheel iets anders — toen werkte ik alleen voor eigen rekening, en zonder eenigen dwang ! Natuurlijk zoudt gij de ontvreemding reeds eerder ontdekt hebben, als gij niet toevallig zeer vroeg de stad waart uitgegaan, gisteren, om pas in den loop van dezen avond terug te keeren ! En toen waart gij natuurlijk te vermoeid, om U nog met de zaken des lands te bemoeien !

— Je behoort dus volstrekt niet bij deze mannen ?

— De hemel beware mij ervoor !

— Nu, dat zal het onderzoek wel uitwijzen. En je hebt geen inzage genomen van de gestolen papieren ?

— Nog niet ! Ik herhaal dat ik ze bij ongeluk meenam. Ik was een weinig gehaast, en de dag begon aan te breken !

— En waarom heb je de brandkast gisteren met rust gelaten ?

— Er was volstrekt geen tijd om ze te openen, en ze was te zwaar, dan dat ik haar geheel alleen had kunnen medenemen. Daarom maakte ik gaarne gebruik van het mij gegeven bevel om deze mannen hierheen te brengen ! Die

roode kerel daar lijkt mij heel sterk !

Geboeid als hij was, vloog van Buren weer als een getergde tijger op, en schreeuwde :

— Het zal je worden ingepeperd, reken daar maar op, jij verrader !

— Nu is het mooi geweest ! riep de brigadier woedend. Breng hen maar weg, jongens ! Het was een gelukkig toeval, Excellentie, dat onze patrouillewagen juist in de buurt was. Steek jij je handen ook maar eens uit, vriend. Jij hebt je tenminste rustig gehouden.

Dit laatste werd gezegd tot Raffles, die met den minister gesproken had, en intusschen nauwkeurig den gang van zaken had gadeslagen.

Hij had zelf mog altijd zijn revolver in de hand en keek toe, hoe een van zijn manschappen met de boeien op Raffles toeliep.

Deze hief langzaam de handen op, als met tegenzin, en het volgende oogenblik had hij bliksemsnel den agent in de borst gegrepen, en met zooveel kracht tegen den brigadier aangeworpen, dat beiden het evenwicht verloren, en over den grond rolden.

Daarbij verloor de brigadier zijn wapen, dat een heel eind voortschoof over den parketvloer, en onbereikbaar voor hen werd.

Er ontstond een kort oogenblik van de grootste verwarring.

Mike hielp Raffles zonder er zich zelf bewust van te zijn, hij meende zeker dat de gelegenheid gunstig was, hief zijn geboeide vuisten op, en gaf er den agent die voor hem stond, en zoo onvoorzichtig was geweest, zich op het geluid van den val om te draaien, zulk een zware slag mee op het hoofd, dat de lakensche helm waarschijnlijk alleen den man ervoor behoedde, dat zijn schedel gespleten werd.

Zoals het nu was, zakte hij zonder eenig geluid in elkaar.

De minister had de onvergeeflijke domheid begaan, drie stappen van zijn schrijfbureau af te doen, waarop hij zijn revolver had neer gelegd.

Raffles was er met een enkelen sprong bij, een onderdeel van een seconde eerder, dan de sportieve minister, en stelde zich in het bezit van het wapen.

De derde agent, die van Buren geboeid had, draaide zich ook om, en in zijn verbouwereerdheid schoot hij maar in het wilde weg, en het scheelde maar een haar of Engeland had op het zelfde oogenblik den dood te betreuren gehad van een van zijn knapste staatslieden. Want

de kogel ging nauwelijks een streep langs het hoofd van den minister. Zijne Excellentie vloekte op een wijze, die zeer duidelijk zijn nederige afkomst verried, en brulde:

— Je schiet drie voeten mis, ezel! Houdt hem vast — daar gaat hij!

Inderdaad — sneller dan de gedachte was Raffles bij de deur, die naar het vertrek van

den particulieren secretaris van Zijne Excellentie voerde, en die tot zijn geluk niet op slot was.

Hij rukte ze open, stond het volgende oogenblik in het duistere vertrek, sloot de deur, en bukte zich geheel instinctmatig.

Dat was juist gezien, want op hetzelfde oogenblik drong er met een scherp, fluitend geluid een kogel door het dunne deurpaneel.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK VII.

DE BRIEF.

Zijn grondige bekendheid met de inrichting van het Ministerie kwam Raffles nu uitstekend te stade, en redde hem zeer waarschijnlijk het leven.

Want de agenten daarbinnen waren reeds bekomen van hun schrik, en begonnen onmiddellijk de achtervolging, met uitzondering van twee hunner. De eerste lag versuft op den grond, en een tweede was noodig, de drie geboeide gevangenen te blijven bewaken.

De kamer van den secretaris had een deur naar de gang, en een raam, dat op een lang balcon uitkwam.

Raffles draaide den sleutel om in het slot van de deur, die hij juist gepasseerd was, en grendelde de gangdeur juist op het goede oogenblik, want de brigadier, die waarlijk als een dolle man vloekte, was reeds op de gang, en had zijn groote hand al op de deurknop gelegd, juist toen de sterke schoot van den grendel voor de post schoof.

Want Raffles had zijn keuze gesteld op het balconraam. De reden zou spoedig genoeg blijken.

Hij opende het balconraam, en liet een langgerekt, eigenaardig trillend gefluit hooren, met behulp van twee vingers, die hij in den mond stak.

Het sein werd onmiddellijk van tamelijk dicht bij beantwoord, en aan het einde van het lange balcon maakte zich een soort schaduw uit de duisternis los.

— Jij daar Brand? vroeg Raffles op gedempten toon, haastig voortlopend, en de

revolver schietvaardig voor zich uithoudend.

— Ja! Haast je! Henderson wacht beneden!

— Mooi zoo!

Onder het voortloopen wikkelde Raffles het koord los, dat hij opgewonden om het middel droeg, en dat de brigadier hem had laten behouden, maar Brand had het nauwelijks gezien, of hij zeide:

— Laat maar! daarvoor heb ik al gezorgd! Vlug wat — er komen nog meer ramen op dit balcon uit, en ik hoor vlak bij ons loopen!

— Laat je dan vast zakken! riep Raffles hem toe.

Brand sloeg een been over de ijzeren leuning en het volgende oogenblik gleeed hij haastig langs het sterke, van zijde gevlochten koord omlaag.

Raffles wilde hem juist volgen, toen er aan het andere einde van het balcon een dubbelraam werd opengerukt.

Een dreigende stem schreeuwde:

— Sta stil, of ik schiet!

De eigenaar van die stem wachtte niet eens, tot het bevel werd opgevolgd, maar schoot op goed geluk, en bijna was het lot hem gunstig gezind geweest, want de kogel ging Raffles door den bol van zijn hoed, en hij voelde zelfs het scherpe branden van den kogel langs zijn hoofd.

Hij wachtte een volgend schot niet af wat misschien beter zou treffen, maar slingerde zich over de leuning, en liet zich zoo snel hij kon zakken. Bijna tegelijk met Brand bereikte hij

een ruime binnenplaats, en daar waren zij voorloopig veilig, want zij konden dadelijk om een hoek gaan, en zich buiten het bereik van den tierenden schutter daarboven stellen.

Zij liepen vlug als hazen toe op den lagen muur, namen een geweldige sprong, bereikten den bovenkant van den muur, en bevonden zich nu in een nauwe, duistere straat, die tien meters verder uitkwam op Downingstreet.

Daar stond, met snorrenden motor, een groote auto te wachten, en een man van geweldigen lichaamsbouw zat achter het stuurwiel. Het was Henderson, de trouwe reus, de chauffeur van Lord Aberdeen, alias Raffles.

Raffles en Brand hadden nog nauwelijks den voet op de treeplank gezet, of reeds haalde de reus den starter over, en de wagen sprong vooruit. Maar bijna op hetzelfde oogenblik zette zich, zoowat vijftig meter verder de straat in, een andere auto in beweging, kleiner, maar blijkbaar ook zeer snel.

De scherpe oogen van Raffles hadden het voertuig onmiddellijk herkend, en ook de vrouw die naast den bestuurder zat.

— Rijdt vlug, en haal die auto in, James! riep hij Henderson toe. Laat haar niet ont-snappen!

— Maar wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd, hoe kom je hier, en wat beteekent al dat schieten? vroeg Brand, toen de auto als een pijl uit den boog vooruit schoot.

— Wij hebben nog wel vijf minuten voor wij mijn nieuwe vriendin hebben ingehaald. Dus ik kan het je wel even vertellen!

En in korte woorden zette Raffles aan Brand uiteen, wat er dien nacht was voorgevallen, en hoe het kwam, dat de inbraak ten huize van „Gravin Baralensky” op een fatale mislukking was uitgelopen.

Brand had met gespannen aandacht toegeluisterd, en zeide, toen Raffles zweeg:

— Dan is het een groot geluk, dat ik achterdochtig werd, toen het zoolang duurde! Ik telefoneerde toen onmiddellijk naar Henderson, die goede kerel was niet eens naar bed gegaan, en kwam op en motorrijwiel onmiddellijk naar de plek die ik hem had opgegeven! Hij moet 70 mijlen per uur hebben gereden! Ik ben toen het huis binnengegaan, vond het geheel verlaten, en begreep dus aanstonds, dat ze je langs een onderaardschen gang hadden weggevoerd. Gelukkig ontdekte ik dien zeer spoedig, en een kort oogenblik was ik zelf in het

huis waarheen ze je hadden gebracht! Alleen kon ik natuurlijk niets uitrichten tegen dien troep, en trouwens kwam ik juist, toen ze je weer in een auto plaatsten! Ik heb je toen op verren afstand gevolgd, zonder het minste begrip van wat er voorviel, maar wel begreep ik dat je in groot gevaar verkeerde, en daarom nam ik mijn maatregelen!

En zonder jouw hulp zou het waarschijnlijk slecht met mij zijn afgelopen, zeide Raffles, de hand van Brand drukkend. Zij hadden een brigadier bij zich, die vroeger zeker kunstschutter is geweest! Maar nu niet verder gepraat! Aanstonds zullen wij haar hebben ingehaald!

— Waarom achtervolgen wij die vrouw eigenlijk?

— Wel, zij heeft mijn ringen!

— Jouw ringen?

— Natuurlijk! De ringen, die ik al had, en die zij mij weer heeft laten afnemen. Ik heb gezien dat ze ze in het kleine taschje stak, dat zij bij zich droeg, voor wij weggingen!

— Maar zijn die de moeite van die gevaarlijke achtervolging wel waard?

— Stellig! Het zijn fraaie staaltjes van Russische juwelierskunst! Zeer waarschijnlijk hebben zij deel uitgemaakt van de kroonjuweelen! Ik schat hun waarde op minstens 1500 Pond Sterling! En bovendien heb ik nog iets met Karina te bepraten!

De afstand tusschen de twee zeer snel rijdende auto's was tot op tien meters verminderd.

De chauffeur van Karina's wagen, blijkbaar een zeer bekwaam bestuurder, trachtte door allerlei gewaagde wendingen en door plotseling smalle zijstraten in te rijden den grooten wagen te ontkomen, die niet zoo gemakkelijk bochten kon nemen.

Maar ook Henderson had zijn sporen als chauffeur verdiend! Het is waar, dat de wagen soms maar op twee wielen reed, maar de reus gaf geen krimp, en bleef den kleineren wagen hardnekkig volgen.

En op een breeden, kaarsrechten weg werd deze ongelijke wedstrijd beslist. Want hier pas kon de groote auto haar reusachtige snelheid ten volle ontwikkelen.

Zij kwam den tweezitter ter zijde, en toen trok Karina, die doodsbleek naast den chauffeur zat haar kleine browning, maar reeds klonk de bevelende stem van Raffles:

— Weg met dat speelgoed, of bij den hemel, het loopt niet goed met je af!

Henderson stuurde zoo, dat de kleine wagen hoe langer hoe meer naar het kleine trottoir gedrongen werd, en toen gaf de chauffeur zich vloekend gewonnen.

Hij remde nog juist bijtijds om een aanrijding met een lantaarnpaal te voorkomen. En Raffles stapte onmiddellijk op de treeplank van den sportwagen, duwde den man zijn revolver tusschen de ribben, en beval :

— Stap uit, en maak dat je wegkomt ! Je hoeft niet bevreesd te zijn voor je metgezellin ; er zal haar volstrekt geen leed geschieden ! Ik heb alleen nog maar een paar woorden met haar te spreken !

De bestuurder, welke zijn politieke overtuiging dan ook mocht zijn, betoonde zich een bedachtzaam en verstandig man, en behoorde niet tot degenen, die zich tegen het onmogelijke verzetten.

Hij telde daar drie vastbesloten mannen, en daarom stapte hij bedaard uit, en wandelde een zijstraat in, wel is waar zonder zich te overhaasten, maar ook zonder de minste behoefte, zijn Russische vriendin terzijde te staan tegen een overmacht.

— Je browning ! beval Raffles kortaf, zoodra de man verdwenen was.

Met en woedend gebaar wierp Karina het wapen zoover zij kon weg, tot het kletterend neerviel op het trottoir.

Raap dat wapen eens op, James ! bevel Raffles rustig. Wie weet wie het vindt — en er wordt te Londen reeds te veel gebruik gemaakt van vuurwapens ! Volg mij maar, vrienden. Het zal niet lang duren !

Raffles zette den wagen in beweging, en nu snelde het voertuig door Londen, terwijl de Oostelijke hemel zich reeds met een teeder rose begon te kleuren.

Er werd volstrekt niet gespoken.

Slechts eenmaal vroeg Karina norsch :

— Naar je huis, Karina ! had Raffles bedaard geantwoord.

Een kwartier later stond de auto stil voor het fraaie huis in Crove End Road. Karina ging haastig op de deur toe en ontsloot die met haar huissleutel. Raffles volgde haar. De door Henderson bestuurde wagen bleef op een afstand van 20 Meter wachten.

Karina liep haastig naar hetzelfde vertrek, waar zich nog slechts weinige uren te voren het dramatische tooneel had afgespeeld, waarbij zij de hoofdpersoon was, wierp met een driftig

gebaar haar hoedje op den divan, keek Raffles tartend aan, en zei ;

— Wat wil je nu van me ? Je hebt de partij gewonnen — is dat niet voldoende ?

— Ik won slechts ten halve, en nog gedeeltelijk ondanks mijzelve Karina ! antwoordde Raffles afgemeten. En wij zijn nog niet klaar. Je hebt mij leelijk gefopt — met je juweelen ! Maar de ringen zijn in ieder geval echt ! Wees zoo goed en geef ze mij terug. Het is billijk dat ik voor mijn moeite althans eenigszins beloond wordt !

Karina wierp haar tasch voor hem op tafel neer, en zei, met verachtelijk omgekrulde lip :

— Bedien je dan zelf maar „bourgeois”.

Raffles nam kalm de prachtige ringen uit de tasch, wierp ze op en neer op zijn handpalm, en zeide toen, haar strak aanziende :

— Ik geloof niet dat ik dien naam verdien, Karina, — nu jij er de beteekenis van een scheldwoord aan hecht ! Met de opbrengst van deze dingen verricht ik, daarvan ben ik vast overtuigd, beter werk, dan jij ooit kunt doen met fakkel, vuurpeleton of valbijl ! Geloof mij — de weg dien jij volgt is de goede niet ! Niet bloed en haat — maar liefde en geduld alleen kunnen deze wereld verbeteren, — en dan is er nog een methode, die ik toepas, omdat mij nu eenmaal het ware geduld ontbreekt !

— Ja, jij kunt gemakkelijk praten ! zeide Karina schamper. Je bent een heel gewone dief !

— Ik ben John Raffles ! zeide de groote avonturier eenvoudig.

Het bleef zeker wel volle vijf minuten stil na deze woorden.

De vrouw bleef hem onafgewend aanzien, en eindelijk zei de heel zacht :

— Waar waren mijn gedachten, waar bleef mijn verstand — dat ik dat niet aanstonds heb begrepen ! Dus — jij was het ! Nu, het is een avontuur geweest, waarop je trotsch kunt zijn ! Je haat me nu zeker ?

— Denk dat niet ! Neen Karina, haten doe ik je niet ! Wie weet — tracht je wel het zelfde te bereiken, als ik, maar ik acht je methode verkeerd. Beschouw alleen je helpers maar eens goed ! Schavuiten en luilakken ! Leegloopers en genieters ! Zij zijn nu gevangen, maar ik verzeker je op mijn woord — het was niet mijn bedoeling, en ook niet mijn schuld ! De brief, dien je wilde hebben, die was reeds in mijn bezit. Ik nam hem gisteren uit de schrijftafel van den minister, tegelijk met een groot

bedrag aan geld! En — ik zal je dien brief niet toezenden, Karina! Want ik weet dat het doelloos is. Evenmin krijgt de minister hem terug. Ik zal hem eenvoudig verbranden. Dat lijkt mij de beste oplossing. Vaarwel — waarschijnlijk zien wij elkander nooit terug!

Hij had haar hand gegrepen, en drukte er

hoffelijk zijn lippen op.

En lang nadat Raffles het huis verlaten had stond Karina nog altijd stil bij de tafel, en staarde met brandende oogen naar den rug van de hand die door de lippen van Raffles waren aangeraakt.

De volgende aflevering bevat :

Geheimen van het Oosten

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885